

mnp εκδόσεις

Ευθύμης Φιλίππου

Κάποιος μιλάει μόνος του κρατώντας ένα ποτήρι γάλα

Ο Ευθύμης Φιλίππου γεννήθηκε το 1977.
Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Κάποιος μιλάει μόνος του κρατώντας ένα ποτήρι γάλα

Κάποιος μιλάει μόνος του κρατώντας ένα ποτήρι γάλα
Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2009

ISBN 978-960-98934-0-4

Βορέου 10
Μοναστηράκι, Αθήνα
Τ: 210 32 52 832
E-mail: mnp@otenet.gr
www. mnpdesign.gr

Ευθύμης Φιλίππου

Κάποιος μιλάει μόνος του
κρατώντας ένα ποτήρι γάλα

Sometimes I think that, if I talk only in English, I, and you of course, will make a great improvement in this particular language. Or if we think in English. If we all talked to each other in English from now on, we would speak fluently in a few years, even months. We wouldn't forget our mother language, because it is so part of ourselves at the time being, so the one wouldn't affect the other. I am definite about that. So I suggest whatsoever –which is a word that I adore by the way– that we speak only in English. So why don't you pick a song, any song that you like, and say the lyrics, which is a very good method –according to a friend of mine who is an English literature teacher– of getting more into the philosophy, the culture and the everyday feeling of a foreign language. Go on. Don't hesitate. If you don't remember a specific word, don't stop. Continue and you

will see that after a while the forgotten or the unknown word will come to you in a magic way. Come on. Talk to me, sing to me... Let's communicate in a different way, in a new way. Shall we?

– I'll be there for you / These five words I swear to you / When you breathe, I wanna be the air for you / I'll be there for you. Είναι λάθος να λέει: «These five words I swear to you», ενώ οι λέξεις είναι έξι. «I», μία· «will», δύο· «be», τρεις· «there», τέσσερεις· «for», πέντε· «you», έξι.

– Αν έλεγε: «These six words I swear to you», δε θα ήταν το ίδιο. Θα είχε πολλά σίγμα.

– Θα ήταν όμως σωστό. Τι έχει περισσότερη σημασία; Να είναι κάτι σωστό ή να μην έχει πολλά σίγμα; Δε θα ήθελα ποτέ να ακουστεί ένα τραγούδι με λάθος στίχους στην κηδεία μου. Θα προτιμούσα ένα ορχηστρικό, για να είμαι σίγουρος. Θα ήθελα να ακούγεται το «Chase» από το «Εξπρές του μεσονυχτίου». Τα τα ταν ταν τα
τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν
ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα
ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρα-
τατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα
ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα
ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατα-
τα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα
τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραρα-
ραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα
τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν.
Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραρα-
ταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα
τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν

ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα
ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρα-
τατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα
ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα
ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατα-
τα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα
τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραρα-
ραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα
τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν.
Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραρα-
ταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα
τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν
ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα
ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρα-
τατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα
ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα
ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατα-
τα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα
τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραρα-
ραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα
τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν.
Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραρα-
ταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα
τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν
ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα
ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρα-
τατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα
ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα

ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα

τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Τα τα ταν ταν τα τα τα τα τα τα τα ταν τα τα τα τα ταραραραταρατατα τα ταν ταραραραταρατατα τα ταν. Εσύ;

– Το «True blue».

– Γιατί;

– Γιατί νομίζω ότι είναι το πιο λυπητερό τραγούδι του κόσμου. Βρίσκει την πραγματική αγάπη ύστερα από χρόνια λύπης. Είναι τόσο συγκινητικό.

– Δεν ήξερα ότι σ' άρεσε τόσο πολύ.

– Τον τελευταίο καιρό βλέπω στον ύπνο μου συνεχώς ότι με σκοτώνουν και μετά μου λένε: «Τι κρίμα. Θα στεναχωριόσουν πολύ, άμα έβλεπες πόσο σιχαμένος είσαι νεκρός. Γεμάτος σάλια. Τα μαλλιά σου άλουστα. Τουλάχιστον δε φαίνεται ο κώλος σου. Όπως ήθελες». Ίσως επειδή ζω ριψοκίνδυνα. Ίσως γι' αυτό να βλέπω αυτά τα περίεργα όνειρα.

– Δε ζεις ριψοκίνδυνα.

– Ανήκω σε μια συμμορία. Δεν το ξέρει κανείς. Προσπαθούμε να τιμωρούμε όλους όσοι διαπράττουν αδικίες εις βάρος άλλων ανθρώπων. Χθες είχαμε την καθιερωμένη συνάντηση της εβδομάδας. Μια κοπέλα είπε: «Η αδερφή μου έπαιρνε κρυφά τα μπλουζάκια μου και λόγω του ότι έχει αρκετά μεγαλύτερο στήθος μού τα ξεχείλωνε. Επανειλημμένα». Μια ηλικιωμένη γυναίκα είπε: «Τους άρεσε το λέμον πάι. Τους έφτιαχνα πολύ συχνά. Είμαι σίγουρη ότι ήταν

πολύ νόστιμο. Όλοι το έλεγαν. Είχα κάνει μεγάλη προσπάθεια στην κρέμα. Δεν ήταν ποτέ ευχαριστημένοι. Ο γιος μου το έβρισκε πάντα μέτριο. Δεν ήταν μέτριο και αυτό αποδείχθηκε». Ένας ηλικιωμένος άντρας είπε: «Δεν έχω καπνίσει ποτέ. Η διατροφή μου ήταν πάντα καλή. Ήμουν πρωταθλητής Ελλάδος στο δέκαθλο και υπηρέτησα στις ειδικές δυνάμεις. Έχω καρκίνο στον πνεύμονα». Ένα ζευγάρι είπε: «Αποφασίσαμε να παντρευτούμε στη Σαρωνίδα, γιατί εκεί γνωριστήκαμε. Ο γάμος θα γινόταν έξω, καλοκαίρι. Οι καλεσμένοι ήταν περίπου 350. Ήταν όλα σχεδόν έτοιμα, όταν η διακοσμήτρια που θα αναλάμβανε τα τραπέζια και το στολισμό των δέντρων μάς είπε ότι παραιτείται, χωρίς να μας εξηγήσει το γιατί και χωρίς να θέλει να το συζητήσει, για να βρεθεί κάποια λύση. Δεν ξέραμε τι να κάνουμε. Νιώθαμε τον κόσμο να χάνεται. Την εβδομάδα πριν από το γάμο ένα τεράστιο "γιατί" στριφογύριζε πάνω από το κεφάλι μας». Όποτε νιώσεις ότι αδικείσαι, θέλω να μου το πεις. Να μη διστάσεις.

– Ήμουν και εγώ παλιά σε μια συμμορία. Σκοτώναμε ανθρώπους που άκουγαν λάτιν μουσική. Νομίζαμε ότι με αυτό τον τρόπο δε θα εξαπλωνόταν το συγκεκριμένο είδος στην Ελλάδα. Το μεγαλύτερο σχέδιό μας ήταν την Αποκριά του '84. Σχεδιάσαμε μια ομαδική δολοφονία σε ένα μπαλ μασκέ. Σκοτώθηκαν οκτώ άτομα και τραυματίστηκαν πέντε. Μετά τα παράτησα. Κατάλαβα ότι ήταν μάταιο. Οι άνθρωποι θα ακούνε λάτιν έτσι κι αλλιώς, ό,τι και να κάνεις, όσο κι αν προσπαθήσεις. Δε θα ξεχάσω ποτέ την εικόνα ενός άντρα εκείνο το βράδυ. Ήταν πεσμένος στο πάτωμα, το στόμα του ήταν γεμάτο αίματα και κομφετί και η λευκή στολή του σεφ που φορούσε είχε γίνει μπορντό από το αίμα και τις λάσπες στο πάτωμα. Το καπέλο τού είχε φύγει από το κεφάλι, οπότε θα μπορούσε κάποιος να

μην καταλάβει ότι είναι ντυμένος σεφ, αλλά γιατρός, νοσοκόμος ή κάτι άλλο. Όμως όχι, εκείνος, ακόμα και χωρίς καπέλο, ακόμα και με τη λευκή του μπλούζα μόνο, έμοιαζε με σεφ. Και ξέρεις γιατί; Γιατί, όπως μάθαμε μετά, αυτός ο άντρας δεν είχε ντυθεί σεφ, αλλά ήταν σεφ. Ήταν υπεύθυνος για το φαγητό της βραδιάς, αυτός που επέβλεπε αν τα φαγητά ήταν καλά ψημένα, αν όλα ήταν στη θέση τους. Ο αρχηγός της συμμορίας τού έβαλε στα αφτιά σερπαντίνες και μετά με έναν αναπτήρα τις άναψε, για να χάσει την ακοή του. Η στολή πήρε φωτιά αμέσως. Ο άντρας, αφού χτυπήθηκε αρκετή ώρα στο πάτωμα, πέθανε. Δίπλα του στεκόταν ένας που ήταν ντυμένος πυροσβέστης και ένας ντυμένος παπαγάλος. Αυτός που ήταν ντυμένος πυροσβέστης σοκαρίστηκε τόσο πολύ εκείνο το βράδυ, που δημιούργησε μια ομάδα κατά της αδικίας. Την ξέρεις;

– Όχι.

– Ήταν τόσο περίεργο να βλέπεις έναν παπαγάλο να προσπαθεί περισσότερο από έναν πυροσβέστη να σώσει έναν άνθρωπο από τις φλόγες.

– Πρέπει να ήταν πολύ περίεργο.

– Ήταν.

– Θα έρθει ο ξάδερφός μου αύριο.

– Αυτός που συχνάζει σε αξιοθέατα όπου φωτογραφίζονται άνθρωποι και όσους ζητάνε σε κάποιον να χαμογελάσει, πριν τον φωτογραφίσουν, τους πυροβολεί στο κεφάλι, γιατί το θεωρεί ηλίθιο να χαμογελάει κάποιος σε μια φωτογραφία, μόνο και μόνο για να τη βλέπει ύστερα από χρόνια και να νομίζει ότι ήταν χαρούμενος τότε που την έβγαλε, ενώ στην πραγματικότητα δεν ήταν, παρά μόνο είχε υπακούσει στην παράλογη και ανούσια εντολή αυτού που τον φωτογράφισε;

– Όχι, αυτός που έχει ένα κατάστημα με φωτιστικά.

– Πάντα τους μπερδεύω αυτούς τους δύο. Κουράστηκα να στέκομαι όρθιος.

– Κάτσε.

– Γιατί δεν έκατσες μέσα;

– Θες να πάμε μέσα;

– Όχι. Εντάξει, δεν πειράζει.

– Κουρεύτηκες;

– Όχι.

– Σίγουρα;

– Κουρεύτηκα, αλλά ήθελα να μη σ' το πω. Το κατάλαβες όμως.

– Πολύ σ' τα έκοψε.

– Όσο μου τα κόβει πάντα.

– Δε σου τα κόβει τόσο πολύ συνήθως.

– Στο πλάι;

– Και πίσω.

– Μου τα 'χει πάρει πολύ πίσω;

– Πάρα πολύ. Βάλε το χέρι σου. Δεν καταλαβαίνεις πόσο πολύ σ' τα έχει πάρει;

– Ναι, καταλαβαίνω.

– Εσύ του είπες;

– Όχι. Του είπα να μου τα πάρει αρκετά, αλλά όχι τόσο πολύ.

– Πώς ήταν χθες;

– Δεν ήταν όσο καλά περίμενα.

– Τι έφταιγε;

– Η μουσική ήταν κακή, οι καλεσμένοι ήταν κακοί.

– Η Δήμητρα ήταν;

– Ναι. Φόραγε μια μαύρη πλεκτή ζακέτα και γυαλιά μυωπίας και

τζιν και κάτι άσπρα παπούτσια. Ήταν πολύ ωραία. Είχε πιάσει τα μισά μαλλιά της πίσω. Μετά ξαφνικά, εκεί που χόρευε, κατέβασε το παντελόνι της και ήταν πολύ άβολο για όλους.

– Τι εννοείς «κατέβασε το παντελόνι της»;

– Έκανε κάποιες φιγούρες, που ήταν αρκετά εντυπωσιακές, άμα δεν την έχεις ξαναδεί να τις κάνει, και μετά σταμάτησε, έβαλε τα χέρια της στα γόνατα, ακούμπησε δηλαδή, καταλαβαίνεις πώς;

– Όχι.

– Έτσι.

– Οκέι.

– Και λαχάνιαζε. Και ξαφνικά ξεβρακώθηκε. Στην αρχή κάποιοι γέλασαν, αλλά μετά απομακρύνθηκαν και ούτε καν την κοιτούσαν. Εκείνη προσπάθησε να λερώσει μερικούς με χώματα από τον κήπο, αλλά, αφού έφαγε δυο τρία χαστούκια, σταμάτησε και συνέχισε να χορεύει.

– Μιλήσατε;

– Πολύ λίγο.

– Τι κάνει;

– Είναι καλά. Μου είπε ότι ήταν λίγο δύσκολα τα πράγματα για αυτήν τελευταία, αλλά τώρα είναι καλά.

– Είχε μπουφέ;

– Ναι.

– Σας έδωσαν δώρα, όταν φύγατε;

– Είχαν κρεμάσει στην πόρτα του διαμερίσματος και μια πλαστική πινακίδα που έγραφε «The party is here».

– Μια φορά που κάποιος δεν είχε βάλει αυτή την πινακίδα στην πόρτα, λένε ότι ένας καλεσμένος πήγε κατά λάθος σε ένα άλλο διαμέρισμα, όπου ζούσε μια οικογένεια, και άρχισε να χορεύει ενο-

χλώντας τον μπαμπά, που έβλεπε τηλεόραση, και μετά άρχισε να χορεύει μαζί του και η μάνα και τα φτιάξανε και πήγαν στην κρεβατοκάμαρα και το κάνανε και τους έπιασε ο μπαμπάς, που πήγε να βάλει το ξυπνητήρι, και τον σκότωσε αυτόν.

– Αυτήν;

– Όχι.

– Παιδιά είχαν;

– Μια κόρη. Ήταν στο δωμάτιό της και διάβαζε για τις πανελλήνιες. Δεν άκουσε τίποτα. Τουλάχιστον έτσι είπε μετά στο δικαστήριο. Ο μπαμπάς αθωώθηκε τελικά.

– Αυτός ήταν τραπεζοϋπάλληλος;

– Ναι.

– Την έχω ακούσει και εγώ αυτή την ιστορία.

– Πήρες δώρο στην Άννα;

– Ναι.

– Τι;

– Μια ασημένια αλυσίδα για το λαιμό, που μπροστά γράφει κάτι.

– Τι γράφει;

– «Άννα».

– Της άρεσε;

– Ναι. Αν και μου είπε ότι είχε και άλλη μία που έγραφε «Άννα». Της είπα ότι εκεί που το έφτιαξα μπορείς να γράψεις ό,τι όνομα θες.

– Μπορείς να γράψεις ό,τι θες;

– Ναι.

– Ακόμα και «Μαλακισμένος»;

– Νομίζω ναι. Αυτή είναι η δουλειά τους, δεν καταλαβαίνω γιατί να μην το κάνουν.

– Αλλά άμα τους πεις να γράψουν «Πουτσότριχα», δε θα το γράψουν. «Μαλακισμένος» ίσως ναι, αλλά «Πουτσότριχα» με τίποτα.

– Εσύ τι έκανες;

– Πήγα μια βόλτα με τα πόδια.

– Έβρεχε;

– Ναι.

– Γλίστρησες;

– Ναι. Γλίστρησα μερικές φορές, αλλά δεν έπεσα ούτε μία.

– Σπίτι βρήκες;

– Ψάχνω.

– Έχεις δει τίποτα καλό;

– Ένα μόνο. Αλλά ακριβό.

– Ακριβό;

– Ναι, ακριβό. Τι έχει το μάτι σου;

– Κριθαράκι.

– Βάζεις τίποτα;

– Μια αλοιφή.

– Τι θα πιεις;

– Έναν καφέ. Ή μάλλον όχι. Μια καρυδόπιτα θέλω.

– Μια καρυδόπιτα και ένα ουίσκι, παρακαλώ. Θες μήπως και παγωτό στην καρυδόπιτα;

– Ναι.

– Κρέμα;

– Έχει παρφέ;

– Έχει.

– Παρφέ.

– Με μια μπάλα παρφέ, παρακαλώ. Το παρφέ εδώ είναι απαίσιο.

– Πόσο απαίσιο μπορεί να είναι ένα παρφέ;

– Τι εννοείς «Πόσο απαίσιο μπορεί να είναι ένα παρφέ»; Πάρ
πολύ.

– Πώς ήταν το σπίτι που είδες;

– Ροζ.

– Καινούργιο;

– Καινούργιο.

– Γιατί δεν το νοίκιασες;

– Δεν το νοίκιασα, γιατί...

– ... Θα ήταν σαν να ζεις σε μια γρανίτα.

– Τι είπες;

– Θα ήταν σαν να ζεις σε μια γρανίτα. Ροζ. «Συγγνώμη, κυρία που κατούρησα μέσα στη γρανίτα σας. Ξέρετε, το μπάνιο μου είνα ροζ· όχι ακριβώς το ίδιο ροζ με τη γρανίτα σας, τώρα που την ξανα-βλέπω. Τελικά, δεν έχει καμία σχέση το ροζ στο μπάνιο μου με τ ροζ της γρανίτας σας. Δεν ξέρω πώς θεώρησα ότι είναι το ίδιο κα κατούρησα μέσα στο ποτήρι».

– Έχεις κάνει μπάφο;

– Ναι.

– Σου έχω πει χίλιες φορές, όταν συναντιόμαστε, να μην καπνίζει μαύρο πριν.

– Με πήρες τηλέφωνο τη στιγμή που το έσβηνα.

– Να μου το έλεγες.

– Πήγα να σ' το πω, αλλά οι λέξεις δεν έβγαιναν από το στόμα μου. Παρά μόνο φωσφόριζαν φτερωτά άλογα, τα οποία δημιουρ-γούσαν φλεγόμενες καρδιές, κάθε φορά που πήγαινα να μιλήσω. Και ένιωθα πως πέταγα. Γιατί κυλούσε στο αίμα μου το ναρκω-τικό. Και ζούσα μέσα στην πλάνη. Στην εικονική πραγματικότητα. Στον ψεύτικο παράδεισο. Σε παρακαλώ, βοήθησέ με να καθαρίσω.

Και σου υπόσχομαι ότι θα σου φέρνω ακόμα περισσότερα λεφτά, θα έχω περισσότερους πελάτες και θα γαμιέμαι και με Αλβανούς. Μόνο βοήθησέ με να καθαρίσω από αυτόν το διάολο.

– Εγώ θέλω να σε πιάσει η κόρη σου καμιά μέρα με την τζιβάνα στο χέρι.

– Η κόρη μου είναι ηλίθια. Πιστεύει ότι της ζητάω τα χρησιμοποιη-μένα εισιτήρια του λεωφορείου, γιατί είμαι συλλέκτης χρησιμοποιη-μένων εισιτηρίων λεωφορείου. Και όσο συνειδητοποιώ πόσο ηλίθια είναι, τόσο καπνίζω και άλλο μαύρο, για να ξεχαστώ.

– Στη δουλειά καλά;

– Καλά.

– Την έφτιαξαν τη μηχανή του καφέ;

– Δεν ξέρω.

– Δεν πίνεις καφέ;

– Παίρνω απ' έξω.

– Καλύτερα.

– Καλύτερα από τι;

– Καλύτερα.

– Ναι, καλύτερα.

– Έχεις φάει;

– Ναι.

– Τι;

– Ένα σάντουιτς. Εσύ;

– Όχι.

– Γιατί;

– Δεν πρόλαβα. Τι είχε το σάντουιτς; Γαλοπούλα;

– Ναι.

– Καπνιστή;

– Καπνιστή.

– Ένα ουίσκι θα μου φέρετε, παρακαλώ;

– Τι θα κάνεις το καλοκαίρι;

– Θα πάμε στην Κρήτη.

– Με ποιους;

– Με ένα συνάδελφο της Χριστίνας και τη γυναίκα του.

– Πού στην Κρήτη;

– Σε ένα μέρος που δε θυμάμαι πώς λέγεται. Είναι ο πατέρας του συναδέλφου της Χριστίνας από εκεί και θα μείνουμε σπίτι τους.

– Θα φοράει μαύρο παντελόνι και άσπρη βράκα δηλαδή ο πατέρας του;

– Ναι. Και θα κάθεται πάνω σ' ένα βράχο και θα παίζει λύρα περιτριγυρισμένος από εκατομμύρια κρι-κρι, ενώ ταυτόχρονα θα γαζώνει με ένα πολυβόλο την πινακίδα του χωριού.

– Να πας τότε.

– Εσύ;

– Δεν ξέρω.

– Τι θα πει «Δεν ξέρω»;

– Βγαίνω με μία από το γραφείο και, αν όλα πάνε καλά, μπορεί το καλοκαίρι να πάμε στη Σαντορίνη.

– Πώς τη λένε;

– Αλεξοπούλου.

– Το μικρό της;

– Αγγελική νομίζω. Ή Αλεξάνδρα Αγγελοπούλου.

– Και πώς τη φωνάζεις;

– Δεν τη φωνάζω.

– Μάλλον δε θα πάτε μαζί διακοπές το καλοκαίρι.

– Είναι κοντή.

– Πόσο κοντή;

– Τόσο.

– Αποκλείεται.

– Ίσως και πιο κοντή. Μπορεί και τόσο.

– Τόσο;

– Όχι τόσο. Τόσο.

– Αδέρφια;

– Έχει έναν αδερφό γκέι.

– Σ' το είπε;

– Με γύρισε σπίτι με το αυτοκίνητο. Έβαλε ένα σιντί που της είχε γράψει ο αδερφός της με επιλογές από Μαρινέλα, Γκλόρια Γκέινορ, Μαρκ Άλμοντ, Χατζιδάκι, Μαντόνα, Παπαρίζου και Κάλλας.

– Άλλα αδέρφια;

– Άλλη μία αδερφή.

– Άντρας ή γυναίκα;

– Γυναίκα. Μεγαλύτερη.

– Τι αμάξι έχει;

– Ένα Fiat. Έχει βάλει και ένα αρκουδάκι στο πίσω κάθισμα.

– Εκεί που σε λίγα χρόνια θα κάθεται το παιδί σας.

– Ναι, εκεί. Τώρα κάθεται ένα αρκουδάκι που κρατάει ένα καρότο.

– Τότε θα είναι λαγουδάκι.

– Αρκουδάκι είναι.

– Δεν μπορεί ένα αρκουδάκι να κρατάει ένα καρότο. Θα ήταν σαν να κρατούσε ένα μαϊμουδάκι μια μπάλα σανό. Ή ένα γαϊδουράκι μια μπανάνα.

– Δεν έχει σημασία.

– Έχει. Δε βγάζει νόημα ένα αρκουδάκι με ένα καρότο.

– Ούτε ένα αρκουδάκι που κρατάει ένα καρότο γεμάτο σπέρ-

ματα έχει νόημα, αλλά υπάρχει στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου της.

– Δεν τα καταπίνει;

– Όχι.

– Προσπάθησες;

– Τα ανακάτεψα με οβομαλτίνη.

– Είναι πολύ σημαντικό να μη λερώνονται τα σεντόνια ή οτιδήποτε υπάρχει γύρω.

– Οκέι.

– Αλήθεια, είναι σημαντικό.

– Μη μου μιλάς σαν να πρόκειται να σου πάρω πίπα και να τα φτύσω πάνω σου μετά.

– Θα μας φέρετε άλλα δύο ουίσκι, παρακαλώ; Τι ώρα είναι;

– 10:20.

– Πήγα στο χωριό το Σαββατοκύριακο.

– Και;

– Και τίποτα.

– Η μάνα σου καλά;

– Πολύ καλά. Ο αδερφός μου έτρωγε τυρί συνεχώς και η γυναίκα του χτυπούσε τη φτέρνα της πάνω στην παντόφλα. Σε κάποια φάση ο ρυθμός θύμιζε τη μουσική των τίτλων αρχής του «Ιντιάνα Τζόουνς», αλλά αποκλείεται να το έκανε επίτηδες. Τα παιδιά τους με φωνάζουν «θείο», αλλά νομίζω έτσι αποκαλούν τους πάντες στο χωριό. Τους πήγα κοκάκια και περιοδικά. Χάρηκαν. Είναι ζήτημα χρόνου η στιγμή που θα αγοράσουν παπί και θα κάνουν σούζες γύρω από την εκκλησία.

– Το σπίτι τελείωσε;

– Το κάτω ναι. Πάνω είναι μόνο τα μπετά. Υποτίθεται θα το

φτιάξω εγώ, όταν γυρίσω. Τότε που, μετανιωμένος που έφυγα, θα κατεβώ από το ΚΤΕΛ με το πανέρι στο χέρι, το καρό σακάκι σκισμένο και το σβέρκο μου κατακόκκινο από τις σφαλιάρες.

– Έχει ακόμα χοληστερίνη ο αδερφός σου;

– Δεν τον ρώτησα. Κάθε φορά που τον ρωτάω, με εκνευρίζει ο τρόπος που προφέρει τη λέξη «χοληστερίνη». Σ' αρέσει το παγωτό;

– Ωραίο είναι.

– Έχει βάλει και αυτόματη πόρτα στο γκαράζ.

– Ποιος;

– Ο αδερφός μου.

– Εγώ τον ζηλεύω.

– Γιατί;

– Δεν ξέρω. Μου φαίνεται ευτυχισμένος.

– Σκατά είναι.

– Πάντως, στ' αρχίδια μου κιόλας αν είναι σκατά ή αν είναι ευτυχισμένος ο αδερφός σου. Μια φορά τον έχω δει στη ζωή μου και μου φάνηκε και πολύ μαλάκας.

– Δεν είναι.

– Αδερφός σου είναι. Εσύ δεν μπορείς να καταλάβεις πόσο μαλάκας είναι.

– Θες ένα ουίσκι;

– Ναι. Με ξαναρώτησες και σου είπα «ναι».

– Δύο ουίσκι. Αυτό το μπαλόνι είναι δελφίνι;

– Καρχαρίας.

– Δεν έχει πτερύγιο.

– Έχει. Απλώς το κρύβει ο Γκάρφιλντ.

– Θες να πάρεις ένα στην κόρη σου;

– Γιατί;

– Για δώρο.

– «Ο ξεφούσκωτος καρχαρίας που είναι κολλημένος στο ταβάνι του δωματίου μου είναι δώρο του μπαμπά μου. Δεν είναι υπέροχος;».

– Έχει φίλους;

– Πολλούς.

– Τους ξέρεις;

– Ξέρω μόνο δύο.

– Πώς είναι;

– Οκέι.

– Σου μιλάνε στον πληθυντικό;

– Ναι.

– Ναι;

– Ναι.

– Βλέπεις αυτήν εκεί που κάθεται στο τραπέζι μ' ένα παιδί;

– Ναι.

– Έχεις δει πιο άσχημο παιδί;

– Όχι.

– Ούτε εγώ.

– Και αυτή είναι πολύ άσχημη.

– Ναι.

– Λες να είναι δικό της;

– Όχι. Νομίζω το έχει απαγάγει. Οι γονείς του δεν πλήρωσαν ποτέ τα λύτρα, επειδή το παιδί είναι τόσο αποκρουστικό, και τώρα αναγκαστικά το κουβαλάει πάντα μαζί της.

– Και το παιδί γιατί δε φεύγει;

– Ούτε το παιδί θέλει να γυρίσει σπίτι του. Οι γονείς του είναι πολύ όμορφοι και νιώθει πολύ άσχημα δίπλα τους. Προτιμάει να ζει με αυτή την κυρία.

– Τρέμει το χέρι της πάνω από τη μηλόπιτα.

– Έχει βγάλει το ένα της παπούτσι.

– Το παιδί θα γίνει αθλητής, όταν μεγαλώσει. Ή θα ανοίξει ινστιτούτο αδυνατίσματος. Θα αφιερώσει όλη του τη ζωή στο να κάνει τους άλλους πιο όμορφους. Και όταν –μεγάλος πια– βγάλει τις παντόφλες του και τις δώσει στο γιο του να τις φορέσει, θα του πει ψέματα. «Ει, μικρέ, και να θυμάσαι: Η ομορφιά είναι μέσα μας». Και θα δει τον πίνακα πάνω από την τραπεζαρία που αγόρασε με τα πρώτα του λεφτά να γέρνει.

– Τον πίνακα όπου ο ζωγράφος θα έχει σημειώσει ολογράφως το όνομά του με πορτοκαλί τέμπερα και θα απεικονίζει μια βάρκα και τον αντικατοπτρισμό της στο νερό.

– Και αν αποτύχει;

– Αποκλείεται. Κοίτα πόσο άσχημο είναι. Θα πετύχει.

– Θες να παίξουμε «Κάνω ψεύτικο διάλογο μεταξύ αγνώστων που βλέπω»;

– Για αυτό το ζευγάρι των γέρων;

– Για όποιους θες.

– Αυτούς θέλω.

– «Την επόμενη φορά που θα τραβήξεις πάνω από τέσσερεις μπαλαντέρ στην μπιρίμπα, θα σε γαμήσω, παλιοκαργιόλα».

– «Αμα μπορούσες να με γαμήσεις, δε θα παίζαμε μπιρίμπα, παλιομουνόπανο».

– «Μπορώ να σε γαμήσω. Είμαι σίγουρος ότι μπορώ».

– «Σ' ευχαριστώ. Αλλά σε λίγο θα πεθάνεις. Ας μη δεθούμε κι άλλο».

– «Έχεις δίκιο».

– «Αρκεί τόσο. Θέλω από εδώ κι εμπρός να μιλάμε, μόνο όταν

υπάρχει πραγματικά λόγος. Όσο αγαπιόμαστε περισσότερο, τόσο πιο δύσκολο θα είναι. Τελείωσε τον καφέ σου. Είναι κρίμα να πεθάνεις μπροστά σ' ένα μισογεμάτο φλιτζάνι».

– «Τον ήπια».

– «Ωραία. Πέθανε τώρα. Θα είναι καλύτερο και για τους δύο».

– «Και εσύ τι θα κάνεις;»

– «Θα πιω άλλον ένα χυμό και μετά θα πεθάνω και εγώ».

– «Μακάρι να είχα αλλάξει πέρυσι τα φώτα του κήπου. Η ζωή μας θα ήταν πολύ καλύτερη».

– «Το ίδιο θα ήταν. Κατάλαβέ το».

– Θέλει η κόρη μου να πάει ιταλικά.

– «Σκάσε και πέθανε, μαλάκα».

– Η κόρη μου. Η δική μου κόρη. Σταμάτησα να παίζω το «Κάνω ψεύτικο διάλογο μεταξύ αγνώστων που βλέπω».

– Και;

– Δεν είναι το πιο ηλίθιο πράγμα που μπορεί να ζητήσει ένα παιδί από τον πατέρα του; Θέλω να πω, όταν έχεις τόσες επιλογές από πράγματα που θα μπορούσες να ζητήσεις από έναν άντρα σαράντα ετών με πολλά λεφτά, δεν είναι παράλογο να ζητάς να μάθεις ιταλικά; Ιταλικά; Ιταλικά; Θα μπορούσε να μου ζητήσει λεφτά να αγοράσει ρούχα ή παπούτσια, να πάει ένα Σαββατοκύριακο στην Ύδρα να χαμουρευτεί, να πηδηχτεί, να μείνει έγκυος, λεφτά για να κάνει έκτρωση.

– Της έχει έρθει περίοδος;

– Όχι.

– Πού το ξέρεις;

– Μένουμε στο ίδιο σπίτι. Θα το θεωρούσα απαράδεκτο να της έχει έρθει περίοδος και να μη μου το έχει πει.

– Μπορεί να ντρέπεται να σ' το πει.

– Ίσως της μιλήσω. Πρέπει να της μιλήσω έτσι κι αλλιώς. Έχω να της μιλήσω καιρό. Και θα τη ρωτήσω. Ευθέως.

– Είναι το καλύτερο που μπορείς να κάνεις σε τέτοιες περιπτώσεις. Ξέρεις, μπορεί να της έρθει περίοδος και να μην το μάθεις ποτέ. Και θα φταις εσύ.

– Άντε γαμήσου.

– Άντε γαμήσου εσύ.

– Εσύ.

– Εσύ.

– Είδα τον Γιάννη τις προάλλες.

– Και;

– Τίποτα.

– Κάθε φορά που τον βλέπεις και σε ρωτάω, απαντάς: «Τίποτα».

– Και;

– Έχω αρχίσει να πιστεύω ότι δεν τον βλέπεις και ότι μου λες ψέματα.

– Σου λέω.

– Τι;

– Ψέματα.

– Τι εννοείς;

– Έχω να δω τον Γιάννη περίπου πέντε χρόνια.

– Και γιατί μου λες ότι τον βλέπεις;

– Όταν δεν έχω τι να πω, λέω ότι βλέπω τον Γιάννη.

– Από πότε;

– Από τότε που έχω αρχίσει να σου λέω ότι τον βλέπω.

– Δεν το καταλαβαίνω.

– Καθόμαστε εδώ και ξαφνικά η συζήτηση κάνει κοιλιά. Τότε εγώ

λέω ότι είδα τον Γιάννη, εσύ με ρωτάς τι κάνει και ξαφνικά υπάρ ένα θέμα συζήτησης.

– Και τότε γιατί απαντάς: «Τίποτα»;

– Γιατί για κάποιο λόγο, όταν το λέω, αυτόματα νιώθω τύψ που σου είπα ψέματα και λέω: «Τίποτα», έτσι ώστε να...

– ... Να τι;

– Να κόψω τη συζήτηση γύρω από τον Γιάννη. Θα μπορού πολύ εύκολα να σου πω μια οποιαδήποτε ιστορία για τον Γιάνν Θα μπορούσα να σου πω ότι ήταν μαυρισμένος, φορούσε μεγάλ κοκκάλινα γυαλιά ηλίου και πάντα μαγιό, ποτέ σώβρακο· ένα σιε τύπου σλιπ. Ότι είχε καλό σώμα για πενηντάρης. Η Βούλα, η γυνα κα του, είχε πεθάνει πριν από εννέα χρόνια από σκυλόψαρο. Πο και πώς δεν ξέρω. Ο Γιάννης πήγαινε κάθε μέρα στην παραλία, χε μώνα καλοκαίρι, από τότε που πέθανε η κυρία Βούλα. Έπαιζε δυ τρεις ώρες ρακέτες με τον Λυκούργο και τον Σταύρο, κολυμπούσ άλλη μια ώρα και έφευγε. Είχε νοικιάσει ένα μικρό διαμέρισμ στη Βούλα, για να είναι κοντά στον Αστέρα. Ήταν πολύ καλό άνθρωπος. Πάντα θυσιαζόταν, για να σώσει τις μπαλιές, ακόμα κ αν γέμιζε άμμο. Πάντα ήταν αυτός που έφερνε καφέ στην παρέα όταν τελείωνε το παιχνίδι. Και πάντα ήταν πρόθυμος να δώσει τη ξαπλώστρα του σε οποιονδήποτε του τη ζητούσε. Το μόνο πράγ μα που δε δάνειζε ποτέ ήταν η ρακέτα του. Ποτέ. Ήταν ξύλινη –καρυδιά– και ήταν φτιαγμένη από το ίδιο ξύλο από το οποίο είχε φτιαχτεί και το φέρετρο της κυρίας Βούλας. Στο χερούλι ήταν χα- ραγμένη η φράση «Βούλα, σ' αγαπώ», αλλά όλοι νόμιζαν ότι ανα- φερόταν στο δήμο. Ο Γιάννης εκείνη την Παρασκευή έφτασε στον Αστέρα γύρω στις εννέα το πρωί. Ο Λυκούργος δεν ήταν εκεί, και έτσι πήγε στο μπαρ, πήρε έναν καφέ και έκατσε στον ήλιο. Έβαλε

αντηλιακό και έβγαλε τα ψάθινα παπούτσια του. Έπαιξε λίγη ώρα τα δάχτυλα των ποδιών του με την άμμο. Η χρυσή του ταυτότητα στο χέρι άστραφτε όσο ποτέ. Έκατσε έτσι περίπου τρεις ώρες και ώσπου σηκώθηκε να πάει τουαλέτα. Όταν γύρισε, ο Λυκούργος μόλις είχε φτάσει και έβαζε αντηλιακό. Ο Γιάννης αμέσως προθυμοποιή- θηκε να του βάλει στα σημεία της πλάτης που ο Λυκούργος μόνος του δεν έφτανε. Στις 12:15 περίπου ο Γιάννης άνοιξε το σακίδιό του και, αφού έψαξε καλά, διαπίστωσε πως έλειπε η ρακέτα του. Προ- σπάθησε να παραμείνει ψύχραιμος και, αφού τον καθησύχασε και ο Λυκούργος λέγοντάς του πως θα την έχει ξεχάσει σπίτι, αποφάσισε να παίξει με μια άλλη ρακέτα.

Τα χέρια του έτρεμαν. Ο ιδρώτας κυλούσε καυτός πάνω στο ηλιοψημένο κορμί του. Η φαλάκρα του αντανακλούσε αχτίδες φω- τός παντού. Οι τρίχες στην πλάτη του είχαν σηκωθεί όλες όρθιες. Το πρώτο σερβίς το έκανε ο Γιάννης. Ήταν δυνατό, αλλά παρ' όλα αυτά ο Λυκούργος το απέκρουσε. «Το παιχνίδι φαίνεται συναρπα- στικό», είπε ο κύριος Σταύρος, που μόλις είχε φτάσει και εκείνη την ώρα προσπαθούσε λίγο πιο πέρα να βγάλει το σώβρακο και να βά- λει το μαγιό του κρατώντας μια πετσέτα. Οι μπαλιές ήταν δυνατές. Ο ήλιος καυτός. Ο Λυκούργος καλύτερος από ποτέ. Η μηχανή που έφτιαχνε τους καφέδες στο μπαρ ούρλιαζε μανιασμένα. Ένα άδειο μπουκάλι Hawaiian Tropic βούλιαξε απότομα και πήγε στον πάτο της θάλασσας. Ο ήχος από τις σαγιονάρες που χτύπαγαν στις φτέρ- νες των λουομένων έγινε εκκωφαντικός. Κάποιος κατούρησε μέσα στη θάλασσα, καθώς μιλούσε με μια κυρία που κολυμπούσε λίγο πιο πέρα, αλλά δεν το κατάλαβε κανείς. Ο ήλιος κρύφτηκε πίσω από την ξύλινη ρακέτα. Και τότε ο Γιάννης έριξε τη μοιραία μπα- λιά. Το μπαλάκι έφυγε από την πορεία του και χτύπησε μια κοπέλα

που προχωρούσε δίπλα με δύο τυρόπιτες. Τη σκότωσε ακαριαία. μπλε ελεκτρίκ πετσέτα με το ηλιοβασίλεμα στη Χαβάη και τα δ δελφίνια που φιλιούνται έπεσε από τα χέρια του κυρίου Σταύρ Φάνηκε ο πούτσος του, αλλά κανείς δεν τον είδε. Τα βλέμματα όλ ήταν καρφωμένα πάνω στη νεκρή. Το αίμα κυλούσε στην άμμο μ με τη σφολιάτα.

– Ο κύριος Σταύρος;

– Τι ο κύριος Σταύρος;

– Τίποτα.

– Και να σου πω και κάτι άλλο; Και άμα τον έβλεπα, δε θα τ μιλούσα.

– Γιατί;

– Γιατί δεν τον συμπαθούσα και τόσο.

– Τι;

– Αυτό που ακούς. Ο Γιάννης με εκνεύριζε αρκετά.

– Ήσασταν φίλοι.

– Κάναμε παρέα.

– Ήσασταν φίλοι.

– Έστω. Ήταν βαρετός και μαλάκας. Εσένα δε σε εκνεύριζε;

– Όχι. Και σε παρακαλώ να μην υψώνεις τον τόνο της φωνής σου

– Δεν αξίζει να κρατάμε σχέσεις όπου, όταν υψώνεται ο τόνος τη φωνής μας, ο άλλος δεν τρομάζει.

– Ο τόνος της φωνής μου, όταν υψώνεται, σε τρομάζει;

– Ναι. Όχι τόσο όσο παλιά, αλλά ναι. Εσένα;

– Και εμένα.

– Θα σου πω κάτι. Ο Λευτέρης. Συμμαθητής μου από το σχολείο Σαράντα πέντε ετών, νοσοκόμος. Ο Λευτέρης δε δάκρυζε με τί ποτα. Κάθε μέρα πέθαιναν δίπλα του πολλοί και αυτός δεν είχ

βουρκώσει ούτε μία φορά. Και εκείνη τη Μεγάλη Παρασκευή πήγαινε στο χωριό με τη γυναίκα του και τα παιδιά χάιδευε λεβιέ των ταχυτήτων, ο οποίος γλίστραγε από τον ιδρώτα. Του μπει ένα μυγάκι στο μάτι και τον ενοχλούσε. Αλλά δεν έκλαι- Από πείσμα. Το μυγάκι παρέμεινε στο μάτι του όσες μέρες στο χωριό. Μεγάλωσε και έγινε μύγα. Στο δρόμο του γυρισμού ο Λευτέρης δεν έβλεπε καλά. Στα διόδια Σχηματαρίου «Μέσα από τα κατεβασμένα παράθυρα των αυτοκινήτων κάτι σιντί χωρίς θήκη». Ένα σοκολατένιο λαγουδάκι αφτί, ένα φωσφοριζέ αντιανεμικό μπουφάν, ένα ψίχου- τσουρέκι, ένα σφραγισμένο δόντι, ένα τσιγάρο κατοστάρι σάπιο μήλο στο φίλτρο, ένας μπερδεμένος φορτιστής ένα σταυρόλεξο όπου κανείς δεν έχει βρει το ποίημα του με δύο γράμματα, ένα χρυσό δόντι, μια χρυσή λεπτή που έχει μπλεχτεί με το ρολόι, ένας τενεκές φέτα, ένας Hondos Center και ένα αρωματικό δεντράκι που δε καθόλου, το μισοξεκολλημένο αυτοκόλλητο με την ασφά- του αυτοκινήτου, η τιρκουάζ λεκάνη με το αρνί στα πόδια της Μαρίνας, οι μικρές ξανθές τρίχες στα πόδια της Μαρίνας, όλα Όλες οι εικόνες με μια μύγα. Ο ουρανός με μια μύγα, ένας φαλακρός στα διόδια με μια μύγα, ένα δέντρο με μια μύγα, μια κολόνα της ΔΕΗ με μια μύγα, ένας λαγός στη μέση του δρόμου με μια μύγα, η Μαρίνα να ουρλιάζει με μια μύγα, το αμάξι να ντελαπάρει με μια μύγα, λάσπες με μια μύγα, τα δύο παιδιά με αίματα με μια μύγα, η Μαρίνα να κλαίει με μια μύγα, ο λαγός σκοτωμένος με μια μύγα. Τότε η μύγα έφυγε από το μάτι του και άρχισε να γυροφέρνει το νεκρό σώμα του λαγού. Δεν είχε δει νεκρό λαγό ποτέ ξανά στη ζωή της.

– Νομίζεις ότι η κόρη σου θέλει να μάθει ιταλικά, για να αποκτή-
σει περισσότερες γνώσεις;

– Ναι.

– Λάθος. Θέλει να μάθει ιταλικά, γιατί θα τη βοηθήσουν να τον μπουκώσει πιο εύκολα έναν Ιταλό ή κάποιον που μιλάει ιταλι- τέλος πάντων. Όλοι οι άνθρωποι κάνουν κάτι που θα τους βοηθή- να κάνουν πιο εύκολα κάτι άλλο. Ο εγωισμός σου φωνάζει: «Δού- σε εξουσιάζω! Δούλε, σε εξουσιάζω!».

– Το δικό σου χτυπάει;

– Το δικό σου.

– Ναι. Ναι, αγάπη μου. Θ' αργήσω, ναι. Όχι, όχι, όχι. Ναι. Και εγ- Ναι, ναι. Γεια. Ναι.

– Η κόρη σου;

– Ναι.

– Θα ήθελα να είχα μια κόρη και να μ' έπαιρνε τώρα τηλέφω- και να της έλεγα: «Ναι, ναι, ναι. Όχι, όχι. Ναι. Όχι».

– Θες άλλο;

– Ναι. Πού θα βρω κάλτσες μπλε σκούρες; Λεπτές.

– Δεν έχεις κάλτσες μπλε;

– Σκούρες όχι.

– Σσς.

– Τι;

– Άκουσες;

– Τι;

– Κάποιος ούρλιαξε: «Βαρέθηκα τις φωνές σου. Ποιος νομίζεις ότ- είσαι επιτέλους;». Δυνατά.

– Όχι.

– Άκου. Το άκουσες;

– Όχι.

– Δεν μπορεί να μην το ακούς.

– Δεν το ακούω, γιατί κανείς δε φωνάζει.

– Ξέρεις πόσο αποκαρδιωτικό είναι να λες σε κάποιον που μόλις ... κάτι ότι κανείς δε φώναξε; Ξέρεις; Και ακόμα κι αν δεν ..., μαλάκα, σίγουρα κάπου στον πλανήτη αυτή τη στιγμή ... θα είπε σε κάποιον άλλο ότι δεν αντέχει τις φωνές του και ... τον βαρέθηκε. Άρα, έτσι κι αλλιώς ισχύει, ακόμα κι αν δεν το ... Ισχύει, ακόμα κι αν δεν το άκουσα ούτε εγώ. Και σταμά- ... να πετάς τα τσόφλια από τα φιστίκια κάτω.

– Έχεις δίκιο.

– Υπάρχει τασάκι.

– Έχεις δίκιο. Έχεις δίκιο.

– Έχω.

– Έχεις.

– Μερικές φορές λες βλακείες. Γιατί το κάνεις αυτό; Κάνεις κακό στον εαυτό σου.

– Το ξέρω.

– Φταίει το ότι σε βίαζε ο πατέρας σου;

– Ο πατέρας μου δε με βίασε ποτέ.

– Αλήθεια;

– Ναι.

– Ήμουν σίγουρος ότι σε βίαζε.

– Όχι. Εγώ τον βίαζα. Να έβλεπες το ανυπεράσπιστο βλέμμα του κάθε βράδυ που έμπαινα στο δωμάτιό του και έτρεμε πάνω στο κρεβατάκι του. Με συγχώρεσε όμως. Ήμουν γιος του. Δεν μπορού- σε να μη με συγχωρέσει. Και επίσης, θέλω να ξέρεις ότι η μάνα μου δε γαμήθηκε ούτε μία φορά μπροστά στα μάτια μου με κάποιον

ξένο. Ούτε μία. Και τα αδέρφια μου ποτέ δεν είχαν περισσότ και πιο ακριβά παιχνίδια από μένα.

– Ο αδερφός σου έχει προφορά. Σίγουρα, όταν θα παίζατε μ λα, θα έλεγε τη λέξη «καργιόλη» με προφορά. Αυτό αρκεί.

– Όμως, αυτός τώρα κοιμάται κάτω από τη βελέντζα του βλέπει όνειρα γεμάτα χρυσά τελάρα και ασημένιες νταμιτζά Και χαμογελάει, όταν τον ξυπνάνε το πρωί τα βελάσματα των π βάτων και των παιδιών του. Χθες με πήρε τηλέφωνο η αδερφή μ ύστερα από καιρό.

– Τι είπατε;

– «Τι έχεις;». «Τίποτα». «Τι έχεις;». «Τίποτα». «Τι έχεις;». «Τίποτ «Τι έχεις;». «Τίποτα». «Αν είχες κάτι, θα μου το έλεγες;». «Ναι». « γουρα;». «Ναι».

– Τ' άκουσες τώρα;

– Τι;

– Η ίδια κραυγή. Φώναξε: «Κόφ' το τώρα!».

– Όχι. Δεν είμαι σίγουρος αν η αδερφή μου με αγαπάει. Φοβ μαι ότι θα έρθει η στιγμή που σε μια από τις φωτογραφίες που βγάλουμε το καλοκαίρι θα διακρίνω τα μάτια της κλειστά και γλώσσα της έξω από το στόμα και την παλάμη της όρθια μπροσ στη μύτη και θα καταλάβω ότι με κοροϊδεύει.

– Είσαι ευχαριστημένος με αυτό το τηλέφωνο;

– Ναι.

– Και τι έγινε, αν σε κοροϊδεύει;

– Δεν είναι ωραίο.

– Ωραίο είναι. Βλέπεις αυτό το ζευγάρι που αυτός είναι κοντ και αυτή άσχημη;

– Ναι.

– Αυτός την κοροϊδεύει κάνοντάς τη να πιστεύει ότι είναι ψηλός και αυτή του λέει ψέματα ότι είναι όμορφη.

– Γιατί δεν τους λέμε την αλήθεια; Γιατί δεν τους κλοτσάμε, μέχρι να πεθάνουν;

– Γιατί δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα.

– Θα σταματήσουν να φωνάζουν μέσα στ' αφτί μας.

– Στο δρόμο ο ταξιτζής μού είπε ότι η μάνα του μιλάει αγγλικά τέλεια και ότι παίζει μπιλιάρδο.

– Γαλλικό;

– Αμερικάνικο. Μάλιστα, έχει φτιάξει μια στέκα από ειδικό ξύλο που έχει χαραγμένα πάνω το όνομά της και τη λέξη «victory», που σημαίνει στα αγγλικά «νίκη». Έτσι μου είπε.

– Εσύ τι του είπες;

– Του είπα ότι ο πατέρας μου είναι καθηγητής καράτε και θα μπορούσε να σπάσει τη μάνα του στο ξύλο οποιαδήποτε στιγμή και να της βάλει τη στέκα στον κώλο.

– Σε πίστεψε;

– Δεν ξέρω, γιατί του το είπα, όταν είχα πια βγει και περπατούσα.

– Άμα σε είχε ακούσει, θα την είχες βάψει.

– Το είπα δυνατά, παριστάνοντας τον τενόρο.

– Γιατί;

– Γιατί ακουγόταν πιο αστείο έτσι.

– Για πες το λίγο.

– Ντρέπομαι τώρα.

– Έλα.

– Όχι, μην επιμένεις. Δε θα είναι αστείο τώρα.

– Αν ο πατέρας σου ήταν καθηγητής καράτε, δε θα σε ήξερα.

– Αν ο πατέρας μου ήταν καθηγητής καράτε, θα ήξερα και εγώ κα-

ράτε και την Αποκριά θα ντυνόμουν με τη στολή του καράτε Κινέ
– Θα ήσουν αδύνατος.
– Ξυπόλυτος.
– Θα έσπαγες με το κεφάλι σου τούβλα. Θα έτρωγες ρύζι.
είχες σχολή κάπου στο Χαλάνδρι. Θα έκανες κατακόρυφο.
– Θα πέταγα αστεράκια.
– Δε θα ήσουν νίντζα.
– Θα ήμουν.
– Με κλομπ;
– Όχι κλομπ. Αστεράκια.
– Μαύρη στολή ή άσπρη;
– Μαύρη, οπωσδήποτε.
– Μαύρη, ναι.
– Θες άλλο;
– Ναι.
– Μαύρη.
– Μαύρη. Τι θα έγραφε πίσω;
– «Golden tiger».
– Συνηθισμένο.
– «Dark spider».
– Συνηθισμένο.
– «Vicious elephant».
– Καθόλου τρομακτικό.
– Δεν είναι τρομακτικός ένας κακός ελέφαντας;
– Είναι. Έχεις δίκιο.
– Τι θα κάνεις αύριο;
– Τι θα κάνεις αύριο;
– Μην κάνεις τον παπαγάλο.

– Δεν έκανα τον παπαγάλο. Έκανα το μαγνητόφωνο, όταν κάποιος έχει πατήσει το κουμπί της εγγραφής. Αν έκανα τον παπαγάλο, θα άλλαζα και τη φωνή μου.

– Και στο μαγνητόφωνο αλλάζει η φωνή.

– Όχι τόσο όσο με τον παπαγάλο. Πώς θα ήταν, άμα δε φεύγαμε ποτέ από αυτό το ζαχαροπλαστείο;

– Ποτέ;

– Ποτέ. Θα μαζευόταν η αστυνομία, οι συγγενείς μας θα παρακάλαγαν στις ειδήσεις να σηκωθούμε από τις καρέκλες, ο αρχηγός της Αστυνομίας θα μας προσέφερε ανταλλάγματα, θα ήμασταν αξύριστοι και ιδρωμένοι, με ξεραμένα παγωτά και λεκέδες από λικέρ στα ρούχα μας.

– Θα σκότωνε τη μάνα μου κάτι τέτοιο. Δε θα καταλάβαινε γιατί κάποιος μπορεί να μη θέλει να σηκωθεί από την καρέκλα ενός ζαχαροπλαστείου. Θα προσπαθούσα να της εξηγήσω, αλλά εκείνη θα μου έλεγε συνεχώς: «Δεν καταλαβαίνω, δεν καταλαβαίνω».

– Και μετά θα μας σήκωναν με το ζόρι και θα μας τύλιγαν σε μάλλινες καρό κουβέρτες και θα μας έβαζαν σε ασθενοφόρο.

– Ή θα μας σκότωναν, όταν θα προσπαθούσαμε με αργή κίνηση να πετάξουμε τη σοκολατίνα στους μπάτσους, και, καθώς η πάστα θα έσκιζε αργά τον αέρα και οι ακτίνες του ήλιου θα έλιωναν σιγά σιγά την επικάλυψη, καθώς το γλυκό θα είχε πια αποχωριστεί το πιάτο –το οποίο θα είχε πάρει καθοδική πορεία κατευθείαν στο τσιμέντο, έτοιμο να σπάσει και να κάνει θόρυβο–, τότε κάποιος νεαρός μπάτσος θα πυροβολούσε κατά λάθος από φόβο ή νομίζοντας ότι η πάστα είναι χειροβομβίδα.

– Πώς μπορεί κάποιος να μπερδέψει μια σοκολατίνα με μια χειροβομβίδα;

– Άμα πιάσεις μια σοκολατίνα με την παλάμη σου και τη βά
στο στόμα σου και φας μια δαγκωματιά, είναι ακριβώς η ίδια κί
που κάνεις, όταν βγάζεις την περόνη μιας χειροβομβίδας.

– Σωστά. Έχεις δίκιο.

– Και τότε θα πυροβολούσε στο ψαχνό. Πρώτα εμένα. Και θα
θαινα με ένα ηλίθιο χαμόγελο. Είμαι σίγουρος ότι θα πεθάνω με
ηλίθιο χαμόγελο έτσι κι αλλιώς. Η πιο τραγική στιγμή στη ζωή
θα είναι γελοία και θα φταίω εγώ. Και αυτός είναι ο μεγαλύτε
φόβος μου.

– Και θα λένε όλοι πως έφυγες χαρούμενος.

– Ναι. Και θα νιώθουν αμέσως πολύ καλύτερα. Ε, λοιπόν, όχι,
θα τους δώσω αυτή την ικανοποίηση.

– Τι θα κάνεις;

– Έχω πάντα μαζί μου ένα χαρτάκι που λέει ότι, άμα με βρο
νεκρό και χαμογελάω, σίγουρα αυτό οφείλεται σε κάποια νευρ
σύσπαση και δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να επηρεάσει το πέ
θος των συγγενών και των φίλων μου.

– Δείξ' το μου.

– Να το.

– Το «σύσπαση» διαβάζεται σαν «σύσταση». Και η φράση «νευ
ρική σύσταση» δεν είναι σωστή. Τα γράμματά σου είναι σκατά
Πρέπει να το ξαναγράψεις.

– Δεν καταλαβαίνεις τι λέει;

– Θέλει πιο καθαρά γράμματα.

– Έχεις στυλό;

– Ναι.

– Μπλε;

– Μαρκαδοράκι.

– Μπλε;

– Κόκκινο.

– Δεν έχεις μπλε;

– Το κόκκινο δε σ' αρέσει;

– Το κάνει λίγο πιο ανάλαφρο. Πιο κοριτσίστικο. Επίσης, όταν γρά-
ψεις με κόκκινο, είναι λίγο σαν να μη βρήκες μπλε.

– Πρέπει να διαλέξεις. Τι απ' τα δύο θες να σκεφτούν, όταν σε βρουν
νεκρό: Ότι δε βρήκες μπλε στυλό ή ότι πέθανες χαρούμενος;

– Οκέι, φέρ' το.

– Γρήγορα όμως, γιατί μπορεί να πεθάνεις τώρα.

– Προσπαθώ να τα γράψω καθαρά.

– Γρήγορα.

– [illegible]

– Πιο γρήγορα. Μην τρέμεις.

– Τελειώνω.

– Τρέμεις. Μην τρέμεις.

– Τελειώνω. Τελείωσα.

– Τέλεια.

– Διαβάζεται;

– Νομίζω ναι. Είναι σαφές.

– Τέλεια. Για αυτό το χαρτάκι δεν ξέρει κανείς άλλος εκτός από
εμένα.

– Σ' ευχαριστώ που το μοιράστηκες μαζί μου.

– Πες μου και εσύ κάτι που δεν ξέρει κανείς.

– Πιστεύω ότι το «Αποκάλυψη τώρα» είναι βαρετή ταινία.

– Αλήθεια λες;

– Ναι.

– Το έχεις δει;

– Όχι ολόκληρο. Δεν μπόρεσα.
– Κοιμήθηκες;
– Έφυγα απ' το σινεμά. Στο διάλειμμα.
– Και όταν συζητάνε για αυτή την ταινία, τι κάνεις;
– Προσπαθώ να αλλάξω κουβέντα ή φέρνω με τρόπο τη συζήτ
σε σκηνές που έχω προλάβει να δω.
– Πού πας;
– Πάω να κατουρήσω.
– Μην πας ακόμα. Κρατήσου. Μετά η ευχαρίστηση, όταν θα
τουράς, θα είναι πολύ μεγαλύτερη.
– Εντάξει. Θα το δοκιμάσω. Τι σαμπουάν βάζεις;
– Ένα με αλόη.
– Καλό;
– Καλούτσικο.
– Να το πάρω δηλαδή;
– Τι μαλλί έχεις;
– Κανονικό.
– Πάρε με αβοκάντο.
– Το σιχαίνομαι το αβοκάντο. Άλλο;
– Θες να είναι και κοντίσιονερ;
– Ιδανικά.
– Που να είναι και κοντίσιονερ δεν ξέρω.
– Μόνο σαμπουάν;
– Αυτό με το αβοκάντο. Δε μυρίζει καθόλου αβοκάντο.
– Τι μυρίζει;
– Πεπόνι.
– Οκέι. Τι έχεις μέσα στην τσάντα;
– Ένα σκίουρο.

Από πού τον πήρες;
Μου τον έδωσε ένας φίλος, που δεν τον ήθελε πια.
Γιατί είναι γαλάζιος;
Είναι ένα σπάνιο είδος.
Γιατί δεν τον ήθελε;
Γιατί δε μιλάει.
Λες να πεινάει;
Δεν ξέρω. Δε μιλάει.
Να ζητήσω λίγα βελανίδια;
Αποκλείεται να έχουν εδώ βελανίδια.
Δε χάνουμε τίποτα να ζητήσουμε.
Και άμα μας ρωτήσουν τι τα θέλουμε, τι θα πούμε;
Έχεις δίκιο.
Ο Σακελλαρόπουλος, που προσλάβαμε στις πωλήσεις, βάζει ζελέ.
Μου το είπες.
Σκέφτομαι να του μιλήσω.
Τι να του πεις;
Να μη βάζει.
Άμα δεν τον νοιάζει αυτόν.
Δεν μπορεί να μην τον νοιάζει. Απλώς δε συνειδητοποιεί πόσο
κάνει το ζελέ στα μαλλιά του.
Προς τα πίσω τα κάνει;
Χωρίστρα και λίγο προς τα πίσω.
Μίλα του.
Φοράει πουκάμισο με μάο γιακά.
Μουνόπανο.
Και κάνει λογοπαίγνια.
Δηλαδή;

– «Μου πετάς το μαύρο παρκαδόρο να γράψω κάτι στην κούτ

– Μίλα του αύριο κιόλας.

– Να τον πάρω τώρα;

– Ακόμα καλύτερα.

– Καλησπέρα. Το όνομά μου είναι Αρμαγεδδών. Σταματήστε χρησιμοποιείτε ζελέ. Είστε σαράντα πέντε ετών. Έχετε παιδιά αιμορροΐδες. Ωριμάστε. Και να θυμάστε: ποτέ ριγέ με καρό μα Καληνύχτα.

– Τι είπε;

– Τίποτα. Το περίμενα. Ήξερε πόσο λάθος ήταν και το είχε βο λώσει.

– Μην εκνευρίζεσαι. Εσύ έκανες αυτό που έπρεπε να κάνεις.

– Από πού τα πήρες τα παπούτσια;

– Παλιά είναι, αλλά δεν τα φορούσα.

– Έφαγα χαλασμένο φιστίκι.

– Φτύσ' το.

– Τους έχεις αλλάξει κορδόνια;

– Φτύσ' το.

– Τώρα το 'φαγα.

– Ναι, είχαν άσπρα.

– Ωραία θα ήταν τα άσπρα.

– Δεν ήταν.

– Εκρού ή άσπρα ήταν;

– Άσπρα.

– Και δεν ήταν ωραία;

– Καθόλου.

– Οκέι.

– Τι; Δε με πιστεύεις;

– Δεν μπορώ να φανταστώ πώς μπορεί να ήταν χάλια με άσπρα κορδόνια.

– Ήταν. Σ' το ορκίζομαι.

– Όχι.

– Σ' το ορκίζομαι. Δε θα είχα λόγο να τ' αλλάξω, αν δεν ήταν χάλια.

– Όχι.

– Τι;

– Κάτι θυμήθηκα.

– Τι;

– Την πίκρα του άφτερ-σέιβ στη γλώσσα μου, κάθε φορά που φιλούσα τον πατέρα μου.

– Εγώ την προηγούμενη Πέμπτη θυμήθηκα την αίσθηση της μύξας που κυλούσε αργά κάτω από τη μύτη την ώρα που έτρεχα με το ποδήλατο.

– Ποτέ δεν μπορώ να θυμηθώ την αίσθηση της μύξας που κυλούσε, όταν έτρεχα με το ποδήλατο.

– Τη Δευτέρα πήγα στο βιντεοκλάμπ. Ήθελα να δω μια περιπέτεια, αλλά τις περισσότερες τις είχα δει.

– Και τι έκανες;

– Κοίταξα τις καινούργιες. Ένας μεσήλικος στεκόταν πολλή ώρα μπροστά στο ράφι. Είναι πολύ άβολο, όταν στέκεσαι με κάποιον άλλο μπροστά στο ίδιο ράφι του βιντεοκλάμπ. Έτρεμα από το φόβο μην πάρει πρώτος αυτό που ήθελα να πάρω εγώ. Δεν ήξερα τι ήθελα, αλλά ήμουν σίγουρος ότι, αν ποτέ το έβρισκα, θα άπλωνε το βρομόχερό του πρώτος, θα πήγαινε στο ταμείο πρώτος, θα έφτανε στο κωλόσπιτό του πρώτος και θα έβλεπε αυτό που ήθελα να δω πρώτος εγώ. Όλες αυτές οι ταινίες που κοίταζε ήμουν σίγουρος ότι δε θα του άρεσαν, άμα τις έβλεπε. Σκέφτηκα να του

μιλήσω, αλλά μετά σκέφτηκα ότι ίσως να με περάσει για τρελό κ να μου πει: «Και πού ξέρεις εσύ τι σκατά μ' αρέσει και τι όχ και πραγματικά τότε θα βαριόμουν να του εξηγήσω. Θα έπαιρ ένα ντι-βι-ντί που δε θα του άρεσε, ενώ θα μπορούσα να το πάρ εγώ, που θα υπήρχαν πιο πολλές πιθανότητες να μου αρέσει. Τ χτύπησα δυνατά με το σταντ των στίκερ που ήταν πάνω στο ταμε και έφυγα τρέχοντας. Όταν έφτασα σπίτι, είχα ιδρώσει και λαχ νιαζα. Σκέφτηκα στιγμιαία ότι μπορεί να τον σκότωσα, σκέφτη μάλιστα και το πτώμα του πεσμένο πάνω στα μπλε πλακάκια κ από το στόμα του να τρέχει λίγο αίμα και στο μάγουλό του να έχ κολλήσει στραβά ένα αυτοκόλλητο με μια φόρμουλα 1, αλλά μετ το θεώρησα απίθανο τελείως.

– Πόσες ίντσες τηλεόραση έχεις;

– Είκοσι επτά.

– Είκοσι επτά;

– Ναι.

– Και εγώ. Έλεγα να πάρω μια μεγαλύτερη, αλλά προτίμησα να μη το κάνω ακόμα. Να περιμένω να πέσουν οι τιμές των τηλεοράσεων.

– Ποιος σου είπε ότι θα πέσουν οι τιμές των τηλεοράσεων;

– Ένας. Δεν τον ξέρεις.

– Και τον εμπιστεύεσαι;

– Ναι.

– Τυφλά;

– Επίσης, θέλω να πάρω αποχυμωτή.

– Πίνεις χυμούς;

– Όχι, αλλά, άμα πάρω αποχυμωτή, θα πίνω κάθε πρωί.

– Πάρ' τον γρήγορα, γιατί άκουσα ότι θα ανέβουν οι τιμές τω αποχυμωτών.

– Γιατί;

– Έχει να κάνει με το πετρέλαιο και το μακαρθισμό, αλλά δεν [illegible] να σου το εξηγήσω. Ήδη στη Βόρεια Ευρώπη ο κόσμος έχει [illegible], σπάνε καταστήματα ηλεκτρικών ειδών και διαδηλώνουν [illegible] νεκταρίνια.

– Κυδώνι έχω να φάω καιρό.

– Και εγώ.

– Παλιά έτρωγα πολλά κυδώνια.

– Και εγώ.

– Και μήλα έχω καιρό να φάω. Μπορεί να έχουν περάσει και δύο χρόνια από την τελευταία φορά που έφαγα μήλα.

– Πώς γίνεται να μην έχεις φάει μήλα τα τελευταία δύο χρόνια;

– Ξέρω πόσο παράλογο ακούγεται, αλλά είναι αλήθεια.

– Δεν το πιστεύω.

– Για ποιο λόγο θα σου έλεγε ποτέ κανείς ψέματα ότι δεν έχει φάει μήλα για δύο χρόνια;

– Για οικονομικό όφελος. Σε κάποιο διαγωνισμό για το ποιος έχει να φάει περισσότερο καιρό μήλα θα μπορούσες να πάρεις το έπαθλο, αφού δεν έχεις φάει μήλα για δύο χρόνια.

– Είμαι σίγουρος ότι θα υπάρχουν άνθρωποι που δε θα έχουν φάει μήλα για περισσότερο καιρό.

– Μην είσαι τόσο σίγουρος.

– Αν σε κάποιον δεν αρέσουν τα μήλα, μπορεί να μην έχει φάει και για πέντε χρόνια.

– Δε μιλάμε για αυτούς που δεν τους αρέσουν τα μήλα.

– Και πώς θα μπορεί η επιτροπή του διαγωνισμού να ελέγξει αν σε κάποιον αρέσουν πραγματικά τα μήλα ή όχι;

– Μέσα από ειδικά τεστ.

– Δεν υπάρχουν ειδικά τεστ.

– Μην είσαι τόσο σίγουρος.

– Υπάρχουν ειδικά τεστ;

– Υπάρχουν. Ονομάζονται «Smith & Rothman tests». Αυτοί π τα ανακάλυψαν λέγονται Barney και Johanson. Το ξέρω. Ακούγε πολύ περίεργο.

– Πράγματι.

– Ούτε μηλόπιτα έχεις φάει;

– Όχι.

– Σε πειράζει, αν φάω τώρα μια μηλόπιτα; Αν έτρωγα τώρα μ λόπιτα, θα έτρωγες;

– Όχι. Αλλά θα προτιμούσα να μη φας ούτε εσύ.

– Οκέι. Έτσι κι αλλιώς, δε μ' αρέσει πολύ η μηλόπιτα.

– Παλιά σου άρεσε.

– Παλιά.

– Και γιατί δε σ' αρέσει πια;

– Δεν ξέρω. Προτιμώ άλλα γλυκά.

– Δηλαδή, δε σ' αρέσει καθόλου;

– Καθόλου. Άμα δε με πιστεύεις, μπορείς να μου κάνεις το Smit & Rothman test.

– Σε πιστεύω.

– Προτιμώ μια τάρτα με κρέμα ή ένα παγωτό σοκολάτα.

– Θα σε ρωτήσω κάτι, αλλά θέλω να μου απαντήσεις ειλικρινά.

– Έχεις το λόγο μου.

– Αναρωτιόμουν τις προάλλες αν σου αρέσει το παγωτό μόκα.

– Μου αρέσει.

– Ήμουν σίγουρος. Στην αρχή δεν ήξερα αν θα είσαι από αυτού που τους αρέσει το παγωτό μόκα, αλλά μετά, όσο το σκεφτόμουν

ήμουν σίγουρος ότι θα σ' αρέσει. Μπορείς να αφήσεις λίγο το μαζί μου;

– Πού θες να πας;

– Να πάρω λίγο νερό.

– Δεν μπορώ.

– Μπορείς.

– Δεν μπορώ. Δες. Δεν μπορώ.

– Θα μου φέρετε ένα ποτήρι νερό; Ένα.

– Τι μέρα είναι σήμερα;

– Τετάρτη.

– Πού το ξέρεις;

– Κάθε Τετάρτη έρχεται μια κυρία και μου καθαρίζει το σπίτι. Ήρθε και σήμερα.

– Έχεις σκεφτεί ότι μπορεί να σε κοροϊδεύει; Έχεις σκεφτεί ότι μπορεί να μην έρχεται Τετάρτη και, επειδή εσύ έχεις συνδυάσει πια αυτή τη μέρα με αυτή την κυρία, να νομίζεις ότι, κάθε φορά που έρχεται, είναι Τετάρτη, ενώ εκείνη να έρχεται Σάββατο, Δευτέρα ή Τρίτη και Παρασκευή;

– Αποκλείεται. Είναι πολύ καλή κυρία.

– Μην είσαι τόσο σίγουρος.

– Την ξέρεις;

– Την ξέρω. Παλιά καθάριζε και το δικό μου σπίτι. Κάθε Πέμπτη. Μια μέρα, εκεί που ξεσκόνιζε, βρήκε μια μπλούζα που είχα χάσει πριν από πολλά χρόνια.

– Και;

– Τίποτα. Αυτό.

– Αυτό δεν το περίμενα.

– Τι έγινε;

– Δε βλέπεις;

– Βρέχει και αυτό το μπουφάν δεν είναι αδιάβροχο.

– Δεν είναι λόγος αυτός τώρα να στεναχωριέσαι.

– Αυτό είναι εύκολο να το λες εσύ, που φοράς αδιάβροχο.

– Σταμάτησε να βρέχει.

– Ευτυχώς.

– Είσαι πολύ τυχερός.

– Κοίτα. Άμα θες μηλόπιτα, πάρε. Δε με νοιάζει. Αλήθεια.

– Δε θέλω.

– Αλήθεια, δε με πειράζει.

– Δε θέλω.

– Ξέρεις, υπάρχουν φορές, πολλές φορές στη ζωή ενός ανθρ[illegible] που που ασυναίσθητα λέει ότι δε θέλει μηλόπιτα –πιστεύοντας [illegible] όντως δε θέλει–, ενώ, αν εκείνη τη στιγμή κάποιος τού σέρβιρε μ[illegible] μπροστά του, θα διαπίστωνε ότι μια μηλόπιτα ήταν ό,τι περισσότ[illegible]ρο ήθελε στη ζωή του εκείνη τη στιγμή. Υπάρχει ένας πνευματικ[illegible] άνθρωπος στα βάθη της Ανατολής που είναι 254 ετών, τρέφετ[illegible] μόνο με μηλόπιτες και φοράει μια κελεμπία κίτρινη με έναν κεντ[illegible]μένο δράκο, όπου μέσα από τις φλόγες που βγάζει από τα ρο[illegible]θούνια του βγαίνει μια μηλόπιτα. Έχει αφιερώσει τη ζωή του στ[illegible] να διδάσκει στους ανθρώπους την ανθρώπινη ψυχολογία απέναν[illegible] στο συγκεκριμένο γλυκό. Η φιλοσοφία του εμπερικλείεται σε μι[illegible] και μόνο φράση: «Αν το πράσινο μήλο του χθες, το πράσινο μήλ[illegible] του σήμερα και το πράσινο μήλο του αύριο έχουν την ίδια γεύσ[illegible] τότε αυτό που κυριαρχεί είναι το ίδιο με αυτό που κατευθύν[illegible] κάθε πιρούνι σε κάθε ανθρώπινο στόμα και κάθε στόμα σε κάθ[illegible] πιρούνι».

– Δε θέλω μηλόπιτα. Είμαι σίγουρος.

Πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρος;

Μπορεί. Ξέρω πως δεν μπορούν όλοι οι άνθρωποι να κάνουν τα [illegible]. Και πως ορισμένοι έχουν τη δυνατότητα να κάνουν κάτι που [illegible] άλλοι δε θα μπορούσαν ποτέ, αλλά δεν το κάνουν, γιατί δεν [illegible] ποτέ από το μυαλό τους. Ας πούμε η Φλόρενς Γκρίφιθ Τζόι[illegible] [illegible] από τους λίγους ανθρώπους που θα μπορούσαν να γράψουν [illegible] όνομα σαν το «Διονύσης Παπαγιαννόπουλος» πάνω στα [illegible] αλλά και πάλι η Φλόρενς Γκρίφιθ Τζόινερ δε θα έγραφε [illegible] «Διονύσης Παπαγιαννόπουλος» πάνω στα νύχια της.

Πρέπει να βγάλω λεφτά από μια τράπεζα.

Κι εγώ.

Πρέπει να βγάλω έτσι κι αλλιώς.

Κι εγώ πάντως.

Έχω παρατηρήσει το εξής: Άμα σου τύχει κάτι άσχημο, μετά [illegible] σου τυχαίνει κάτι άλλο άσχημο και κάτι άλλο άσχημο.

[illegible]

[illegible], δεν μπορεί κάποιος να είναι τυφλός, να έχει πρόωρη [illegible], να είναι χοντρός, πούστης, φτωχός, να έχει χαθεί [illegible] και να έχει πέσει με το μηχανάκι. Ταυτόχρονα.

Αλήθεια είναι αυτό.

Ή θα είσαι πούστης και θα πέσεις με το μηχανάκι ή θα είσαι [illegible] και θα χαθείς στο δάσος ή θα είσαι τυφλός και θα έχεις [illegible] εκσπερμάτωση.

Ή θα έχεις πρόωρη εκσπερμάτωση και γι' αυτό θα έχεις πέσει [illegible] μηχανάκι.

Ή θα είσαι πούστης και τυφλός και γι' αυτό θα έχεις χαθεί στο [illegible].

Και γιατί να έχεις πάει στο δάσος, άμα είσαι τυφλός πούστης;

– Για βόλτα.

– Αυτό θα είναι μια αληθινά κακή μέρα για τον επιδειξία του δάσους.

– Κάνει λίγο κρύο τώρα.

– Σκέψου και αυτόν που είναι τώρα στο δάσος γυμνός, καυλωμένος, με μια καμπαρντίνα μόνο.

– Θες άλλο;

– Πες του.

– Άλλα δύο. Σήμερα –τώρα που το σκέφτομαι– δεν είπα μπράβο από μέσα μου.

– Πρέπει να συνειδητοποιήσεις ότι δεν μπορεί να γίνεται αυτό κάθε μέρα.

– Εδώ και δύο χρόνια που το κάνω μόνο είκοσι μέρες δεν έχω πει μπράβο από μέσα μου.

– Είσαι σίγουρος ότι δεν έκανες κάτι για το οποίο να άξιζες ένα μπράβο;

– Απόλυτα. Ξύπνησα αργά, βαρέθηκα να καθαρίσω τα δόντια μου με οδοντικό νήμα, έφτασα στο γραφείο και δεν αντιμίλησα στη συνάδελφο που μου επισήμανε πόσο κρύο έκανε το Πάσχα στη Σίφνο, παρά προσποιήθηκα ότι με ενδιέφερε πραγματικά το πόσο φτηνά έφαγαν οκτώ άτομα σε μια όχι κεντρική ταβέρνα του νησιού –όπου «πρέπει να πας οπωσδήποτε, αν ποτέ βρεθείς στη Σίφνο»–, διάλεξα να φάω ένα σάντουιτς με τόννο που είχα ξαναφάει την προηγούμενη εβδομάδα και δε θυμόμουνα πόσο πολλή μαγιονέζα είχαν βάλει, μετά προσπάθησα να συνεργαστώ με κάποιον από το Τμήμα Κοινωνικής Ευθύνης της εταιρείας με πλήρη αποτυχία, του μίλησα άσχημα για την εξωτερική του εμφάνιση, ξέροντας πόσο πολύ προσπαθεί να τη διορθώσει, είπα στη μάνα μου ψέματα ότι θα

την πάρω αργότερα, έφυγα από το γραφείο και αποφάσισα να κατέβω από το κέντρο, υποθέτοντας λανθασμένα ότι δε θα έχει κίνηση, δεν κατούρησα στο γραφείο φεύγοντας, γιατί θεώρησα ότι δε θα φτάσει η πίεση στην ουρήθρα μου σε βαθμό που να γίνει ενοχλητική στο δρόμο. Μην το συζητάς. Είναι στα σίγουρα η εικοστή πρώτη μέρα που δε μου αξίζει ούτε ένα μπράβο. Παρ' όλα αυτά, δεν είναι και τόσο τραγικό, αν σκεφτείς ότι έχουν περάσει μέρες που έχω πει στον εαυτό μου δύο ή αρκετές φορές και τρία μπράβο.

– Ευχαριστούμε.

– Θες και ένα τοστ;

– Όχι.

– Δεν πεινάς;

– Όχι.

– Θες να φύγουμε;

– Δε ξέρω.

– Άμα φύγουμε, θα πας σπίτι σου, θα βάλεις τη φόρμα σου, θα ξαπλώσεις, θα ξύσεις λίγο το κόκκινο σημάδι που σου έχει δημιουργήσει το λάστιχο του σώβρακου και θα κοιμηθείς. Άμα μείνουμε, θα πρέπει να παραμείνεις καθιστός σε μια μπαμπού καρέκλα, να καπνίζεις και να μιλάς. Δεν μπορεί αυτές οι δύο εναλλακτικές να σου είναι ακριβώς το ίδιο.

– Μερικές φορές μιλάς πολύ χωρίς λόγο.

– Και να κάτι για το οποίο μπορείς να πεις εσύ μπράβο στον εαυτό σου σήμερα. Με βοήθησες να κοντρολάρω τη ροή του λόγου μου, πράγμα που εγώ μόνος μου δεν μπορούσα να ελέγξω.

– Τι ώρα είναι;

– 12:10.

– Δε μετράει το μπράβο για σήμερα. Ανήκει στην αυριανή μέρα.

– Δέκα λεπτά πέρασαν μόνο.

– Όχι, δεν πειράζει. Έτσι κι αλλιώς, θα ξεκινήσω την αυριανή μέρα με άλλη αυτοπεποίθηση, ξέροντας ότι αρχίζω ήδη με ένα μπράβο. Η αδερφή σου γιατί δε σε παίρνει τηλέφωνο;

– Μπορεί να φοβάται μήπως κάνει λάθος αριθμό και ένα λάθος θα ήταν κάτι που δε θα συγχωρούσε ποτέ στον εαυτό της.

– Δε σου λείπει;

– Ναι. Πολύ. Πάρα πολύ. Τόσο που μερικές φορές με πιάνουν τα κλάματα και είμαι σίγουρος ότι η αιτία είναι αυτή. Αλλά δεν μπορώ να ανεχτώ πια έναν άνθρωπο που, όταν ήταν μικρός και έγραφε κατά λάθος το «talk» με «s» στο τέλος, ενώ είχε «does» πριν, δεν έτρωγε για δώδεκα μέρες φέτες με μαρμελάδα σαν τιμωρία στον ίδιο του τον εαυτό.

– Είπες μόλις: «Ναι. Πολύ. Πάρα πολύ. Τόσο που μερικές φορές με πιάνουν τα κλάματα και είμαι σίγουρος ότι η αιτία είναι αυτή. Αλλά δεν μπορώ να ανεχτώ πια έναν άνθρωπο που, όταν ήτανε μικρός και έγραφε κατά λάθος το «talk» με «s» στο τέλος, ενώ είχε «does» πριν, δεν έτρωγε για δώδεκα μέρες φέτες με μαρμελάδα σαν τιμωρία στον ίδιο του τον εαυτό»;

– Ναι.

– Μήπως το είπε ο σκίουρος;

– Ο σκίουρος δε μιλάει.

– Ξέρεις πόσο μεγάλη ευθύνη είναι ο σκίουρος;

– Ξέρω.

– Πιστεύεις ότι θα τα καταφέρεις;

– Πιστεύω πως ναι.

– Την πρώτη φορά δεν τα κατάφερες.

– Δεν έφταιγα εγώ.

– Έπρεπε να τον βοηθήσεις.

– Δε γινόταν. Ήταν αποφασισμένος να πεθάνει.

– Πώς είχε πεθάνει;

– Πενήντα επτά σφαίρες.

– Με τι όπλο;

– Δεν είχε όπλο. Τις σφαίρες τις κατάπιε.

– Πολύ περίεργος σκίουρος.

– Δεν ήταν περίεργος. Δεν τον ήξερες. Στην αρχή και εγώ έτσι πίστευα, αλλά, όταν γνωριστήκαμε καλύτερα, κατάλαβα πολλά.

– Τη μητέρα του την είχες δει; Έμοιαζαν;

– Πολύ.

– Είχε αδέρφια;

– Μια αδερφή. Μεγαλύτερη.

– Κρίμα.

– Κρίμα.

– Σου είναι κοντό αυτό το παντελόνι.

– Το ξέρω. Το ξέρω.

– Και τα αίματα;

– Τα αίματα τι;

– Έπρεπε να τα βγάλεις. Δεν έπρεπε να έρθεις με τα αίματα.

– Δεν προλάβαινα.

– Alfa Romeo ήταν;

– Ναι.

– Κόκκινη;

– Κόκκινη.

– Δεν πονάς;

– Πονάω.

– Να σε πάω σε ένα νοσοκομείο;

– Όχι.

– Έγραψα ένα ποίημα το πρωί.

– Για πες.

– Και να φύγω από αυτό το βουνό / Το χιόνι θα είναι τόσο πολύ μεταλιζέ και βαρύ / Που θα μου λείψει.

– Πονάω.

– Και να φύγω από αυτό το βουνό / Το χιόνι θα είναι τόσο πολύ μεταλιζέ και βαρύ / Που θα μου λείψει / Το καλοκαίρι όμως με ρόπαλα μεγάλα θα ξανάρθω / Και αφού χτυπήσω τις αρκούδες που σε χαϊδεύουν, μικρούλα / Αυτό το ίδιο χιόνι θα γίνει μπορντό.

– Μπορντό;

– Μπορντό.

– Ωραίο είναι.

– Αρκετά. Έχεις γεμίσει το τραπέζι αίματα. Θα μας κάνουν παρατήρηση.

– Έχεις γάζες;

– Ναι. Ορίστε.

– Ιώδιο;

– Ναι.

– Τέλεια.

– Αν είχες ένα κρις-κραφτ, θα σου άρεσε το όνομα «Wave»;

– Ναι.

– Έχω σκεφτεί και το «Cool dolphin».

– «Το κουλ δελφίνι»;

– Συνηθισμένο;

– Ναι. Εγώ θα το έλεγα «Pico».

– Τι θα πει αυτό;

– Τίποτα.

– Είναι ωραίο να σημαίνει κάτι το όνομα ενός κρις-κραφτ.

– Δεν ξέρω. Και εγώ έτσι πίστευα. Αλλά μ' αρέσει τόσο πολύ το όνομα «Pico». Πάρα πολύ.

– «Pico».

– «Pico».

– Έχεις δίκιο. Είναι ωραίο όνομα για σκάφος. Και εγώ έτσι θα το βγάλω.

– Δε γίνεται να έχουμε το ίδιο όνομα στα κρις-κραφτ.

– Θα ήταν πραγματικά πολύ αστείο. Θα με ρωτούσαν πώς λένε το σκάφος μου και θα απαντούσα: «Pico» και μετά θα ρωτούσαν και εσένα και θα απαντούσες πάλι: «Pico». Και θα κοίταζαν όλοι με απορία. Θα νόμιζαν ότι τους κοροϊδεύουμε. Δε θα το πίστευε κανείς.

– Δεν άκουσα τι είπες.

– Θα ήταν πραγματικά πολύ αστείο. Θα με ρωτούσαν πώς λένε το σκάφος μου και θα απαντούσα: «Pico» και μετά θα ρωτούσαν και εσένα και θα απαντούσες πάλι: «Pico». Και θα κοίταζαν όλοι με απορία. Θα νόμιζαν ότι τους κοροϊδεύουμε. Δε θα το πίστευε κανείς.

– Όντως θα ήταν πολύ αστείο.

– Φαντάζεσαι;

– Όντως θα ήταν πολύ αστείο.

– Θες να παίξουμε «Πρώτη σκέψη»;

– Τώρα;

– Ναι.

– Οκέι.

– Μπουφάν.

– Χιονοθύελλα. BMW.

– Γιατρός. Αντηλιακό.

– Πλάτη. Μπούτι.

– Κοτόπουλο. Χαρτοπετσέτα.

– Ιδρώτας. Μαλακτικό.

– Εσώρουχο. Φεγγάρι.

– Κοκοφοίνικας. Καραμέλα.

– Πώς γίνεται με τη λέξη «φεγγάρι» να σκέφτηκες τη λέξη «κοκοφοίνικας»;

– Αυτό σκέφτηκα.

– Γιατί;

– Δεν έχει γιατί. Αυτό είναι το παιχνίδι. Αυτό σκέφτηκα, αυτό είπα. Λες και, άμα κάποιος σου πει «χείλια», πρέπει να σκεφτείς οπωσδήποτε «φιλί». Και όχι «τσιμπούκι» ή «τσιχλόφουσκα» ή «ψυγείο» ή «συρραπτικό» ή «βαπόρι». Καραμέλα. Λέγε.

– Βαπόρι.

– Παλιά σ' άρεσε αυτό το παιχνίδι.

– Θες να παίξουμε «Ποιος είμαι»;

– Ναι.

– Έβαλα.

– Έβαλες;

– Έβαλα.

– Είμαι άντρας ή γυναίκα;

– Γυναίκα.

– Είμαι γριά;

– Ναι.

– Είμαι παντρεμένη;

– Δεν ξέρω.

– Τι θα πει «Δεν ξέρω»;

– Δεν έχει σημασία.

– Για ποιον δεν έχει σημασία; Για αυτήν που είμαι ή για μένα, που πρέπει να βρω ποια είμαι;

– Άλλη ερώτηση;

– Είμαι όμορφη;

– Σε κάποιους αρέσεις.

– Έχω μπούτια;

– Τι εννοείς;

– Έχω μεγάλα μπούτια;

– Πόσο πιστεύεις ότι θα σε βοηθήσει αυτή η ερώτηση;

– Έχω μεγάλα μπούτια;

– Ναι.

– Η Μαρία-Ελένη.

– Ποια Μαρία-Ελένη;

– Η Μαρία-Ελένη με τα μεγάλα μπούτια.

– Το βρήκες.

– Αλήθεια;

– Όχι.

– Είναι μελαχρινή;

– Ναι.

– Είναι ιδιωτική υπάλληλος;

– Όχι.

– Της μιλάω;

– Όχι.

– Έχει ένα Volkswagen Passat;

– Όχι.

– Είσαι σίγουρος ότι δεν έχει ένα Volkswagen Passat;

– Ναι.

– Μελαχρινή με μεγάλα μπούτια που δεν είναι ιδιωτική υπάλληλος.
– Ναι.
– Η Λατόγια Τζάκσον;
– Ναι.
– Ναι;
– Ναι.
– Ήταν δύσκολο.
– Ναι, ήταν. Αλλά τα κατάφερες.
– Παράγγειλε δύο τάρτες με φράουλα.
– Φέρτε μας δύο τάρτες με φράουλα. Φέρτε μας δύο τάρτες με φράουλα, σας παρακαλώ.
– Να σε ρωτήσω κάτι;
– Τι;
– Άσ' το. Τίποτα.
– Τι;
– Τίποτα. Με πήρε το πρωί η μάνα μου. Κάθε πρωί με παίρνει. Η φωνή της πάντα τρεμοπαίζει. Περιμένει με αγωνία να της πω κάτι τραγικό, κάτι το οποίο θα την κάνει να στεναχωρηθεί δικαιολογημένα. Κάθε φορά που μου τηλεφωνεί, είμαι σίγουρος πως έχει λουστεί με βενζίνη, στο ένα της χέρι κρατάει το ακουστικό και στο άλλο έναν αναπτήρα.
– Γιατί ανησυχεί;
– Γιατί θεωρεί ότι μπορεί να πάθω κάτι. Να με χτυπήσει αυτοκίνητο. Να πέσω από το ρόλερ κόστερ. Να με πιάσουν αιχμάλωτο οι Βιετκόνγκ. Θες να κάτσουμε μέσα μήπως;
– Όχι, δεν πειράζει.
– Φυσάει λίγο.
– Ναι.

– Θα φυσάει και αύριο; Ξέρεις;
– Δεν ξέρω.
– Το θυμάσαι το γκρι σακάκι με τα καφέ κουμπιά;
– Ναι.
– Το έχασα νομίζω.
– Έψαξες καλά;
– Ναι.
– Και τώρα;
– Δεν ξέρω. Μάλλον θα πάω να πάρω ένα ολόιδιο.
– Δεν το φορούσες πολύ.
– Το φορούσα.
– Μάλλινο ήτανε;
– Μάλλινο.
– Πολύ περίεργο που χάθηκε ολόκληρο σακάκι ξαφνικά.
– Πάρα πολύ.
– Δηλαδή, θέλω να πω, αν έψαξες καλά και αν είσαι σίγουρος ότι δεν είναι σε κάποιο καθαριστήριο, τότε τι μπορεί να έχει συμβεί;
– Δεν είναι στο καθαριστήριο. Δεν ξέρω τι έχει συμβεί.
– Πότε ήταν η τελευταία φορά που το είδες;
– Δε θυμάμαι.
– Προσπάθησε.
– Δεν μπορώ να θυμηθώ.
– Στο αυτοκίνητο κοίταξες;
– Όχι.
– Μπορεί να είναι εκεί.
– Μπορεί.
– Εκεί θα είναι.
– Μακάρι.

– Θα το παράτησες στο πίσω κάθισμα και θα το ξέχασες εκεί.

– Μπορεί. Μπορεί.

– Και εγώ είχα χάσει πριν από λίγο καιρό ένα παντελόνι.

– Και πού ήταν τελικά;

– Σε ένα συρτάρι που δεν είχα ψάξει, γιατί ήμουν σίγουρος ότι δε θα είναι εκεί.

– Απίστευτο.

– Ένα καμπάρι με σόδα και ένα τζιν με τόνικ, παρακαλώ.

– Ψέματα σου είπα πριν για το σακάκι. Δεν το έχω χάσει. Πλάκα σου έκανα.

– Γιατί είπες ψέματα;

– Ήθελα να δω πώς θα αντιδράσεις. Το ήξερα ότι θα μου έλεγες να ψάξω στο αυτοκίνητο. Πάντα αυτό λες.

– Δε λέω πάντα αυτό.

– Κάθε φορά που χάνω κάτι, μου λες να ψάξω στο αυτοκίνητο. Κάθε φορά.

– Αυτή είναι η Στέφι Γκραφ, που έρχεται προς τα εδώ;

– Ναι.

– Hi, Steffi.

– Hi.

– How are you?

– I am fine.

– Would you like to sit?

– I would love to, but I have to go.

– Why are you sad, Steffi?

– I just lost a set.

– Don't be sad. Just try harder.

– It's so unfair.

– I know.

– I should improve my backhand.

– Listen to some music and try to relax. What's your favourite band?

– I'm into hardcore punk right now.

– Really?

– Yes.

– Take this cassette and I'm sure you'll love it. It's pure hardcore punk. It's a band called «Black Shout». Do you know them?

– No.

– They're from Portland. This is their first LP, «Assassination Collaboration». They're quite good.

– Thanks a lot.

– You are welcome.

– I'm gonna have to leave now.

– Ok.

– Bye.

– Bye.

– Take care.

– You too. Στο γραφείο νομίζουν ότι έχω πάει στην Καστοριά. Μια μέρα ξεκίνησε κάποιος να μου λέει μια ιστορία για την Καστοριά. Του είπα ότι έχω πάει. Το πίστεψε, δεν του πέρασε καν από το μυαλό ότι μπορεί και να του λέω ψέματα. Και τώρα όλοι στο γραφείο νομίζουν ότι έχω πάει.

– Δε σε αγχώνει αυτό;

– Στην αρχή πολύ. Σκεφτόμουν να πάω, μόνο και μόνο για να μπορώ να απαντήσω σε κάποια ερώτηση που πιθανόν να μου έκανε κάποιος συνάδελφος. Ρώτησα τον αδερφό μου, που είχε πάει παλιά,

αλλά δε θυμόταν και πολλά πράγματα. Μου είπε μόνο ότι φτιάχνουν γούνες, αλλά αυτό το ήξερα και τους το είχα πει ήδη. Τώρα όμως, όσο περνάνε τα χρόνια, δε με απασχολεί πολύ. Είμαι σχετικά οκέι. Το σκέφτομαι ώρες ώρες, αλλά μετά πάλι το ξεχνάω.

– Γιατί δεν τους μαζεύεις στην αίθουσα συσκέψεων να τους το πεις;

– Όχι. Θα το πάω μέχρι τέλους. Και όπου βγει.

– Ποιος άλλος το ξέρει εκτός από μένα;

– Ο αδερφός μου.

– Στην Κοπεγχάγη έχεις πάει;

– Όχι.

– Νομίζω πρώτη φορά στη ζωή μου κάνω αυτή την ερώτηση σε κάποιον.

– Έχω πάει. Ψέματα σου είπα. Σε ξεγέλασα και σένα. Πώς σε χτύπησε;

– Πάλι θες να σου πω;

– Πάλι.

– Απ' την αρχή;

– Από εκεί με το κρουασάν.

– Κρατούσα ένα κρουασάν με σοκολάτα. Είχε λερωθεί το παντελόνι μου. Έφτυσα στο χέρι και έτριψα το λεκέ, αλλά δεν έφευγε με τίποτα. Άκουσα το φρενάρισμα, αλλά είχα προσηλωθεί τόσο πολύ στο τρίψιμο, που δε σήκωσα καν το βλέμμα μου. Όταν έπεσε πάνω μου, μόλις που πρόλαβα να δω το πρόσωπο του τύπου που οδηγούσε πίσω από το τζάμι. Και έβαλα τα κλάματα. Και αυτός το ίδιο.

– Αυτός χτύπησε;

– Έσπασε το χέρι του και κάποιο δόντι μπροστινό.

– Φαίνεται ακόμα η σοκολάτα στο παντελόνι, αλλά νόμιζα ότι θα είναι λάδια από το αυτοκίνητο ή χώμα ή κάτι άλλο.

– Σοκολάτα είναι. Και όταν ήρθε από πάνω μου, προσπαθώντας να δει αν είμαι καλά, έλειπε το μπροστινό του δόντι. Ήταν γελοίος. Ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που θα μπορούσε να βοηθήσει.

– Τι του είπες; Του μίλησες;

– Ναι. Του είπα: «Φαντάσου ότι γυρνάς πίσω στο χωριό σου. Δεν ξέρεις αν πας για τις διακοπές του Πάσχα ή για πάντα. Οι γονείς σου αρνούνται να σου πουν». Του είπα: «Φαντάσου ότι είσαι στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου και κοιτάς το αυτοκόλλητο στο τζάμι για πάρα πολλή ώρα και σκέφτεσαι πώς θα ήταν αν κοίταζες αυτό το αυτοκόλλητο για το υπόλοιπο της ζωής σου. Στον Επιτάφιο το φαναράκι σου δε σου δείχνει το δρόμο και αγχώνεσαι ότι θα σβήσει και θα χαθείς στο απόλυτο σκοτάδι, θα αρχίσεις να τρέχεις, θα βρεις ένα σπίτι, θα σου ανοίξει ένας άντρας με σκισμένο μακό και ένα αλυσοπρίονο, θα σου κλέψει το φαναράκι και θα ειδοποιήσει τους γονείς σου να έρθουν να σε πάρουν. Και επιταχύνεις το βήμα σου, αλλά όχι και πολύ, γιατί τα παπούτσια που σου έφερε ο νονός σου είναι δύο νούμερα μικρότερα, αφού είχε καιρό να σε δει και εσύ έχεις μεγαλώσει πιο πολύ απ' όσο θα 'πρεπε. Κάτω από τα γυαλιστερά σου λουστρινάκια έχει κολλήσει μια τσίχλα. Πάνω στα γυαλιστερά σου λουστρινάκια αντικατοπτρίζονται τα βεγγαλικά και δεν πειράζει που κρυώνεις λίγο. Στην Ανάσταση θα σε φιλήσουν. Με γλώσσα, γιατί η ανάγκη για λίγο κρέας έχει πλημμυρίσει τα κεφάλια τους. Κράτα τη λαμπάδα σου ίσια και ρίξε φως μπροστά. Δες το καυτό κερί να στάζει πάνω στη μάπα της βασίλισσας της νύχτας. Σημάδεψε με τη φλόγα αυτούς με τα άσπρα ρούχα, τα λινά, και κάψ' τους. Κάποιοι κλείνουν τα αφτιά τους και κάνουν

πως φοβούνται τους κρότους, ενώ αυτό που φοβούνται πραγματικά είναι το τέλος της αγάπης. Η μυρωδιά του καμένου μαλλιού και ο ήχος του τακουνιού πάνω στο χαλίκι θα πλημμυρίσουν την εξοχή και, λίγο πριν κάτσεις να φας, τσούγκρισε ένα αβγό. Χάσε. Αύριο θα σου χαϊδέψουν τα μαλλιά χέρια λαδωμένα από αρνί σούβλας, θα σε ζεστάνουν χνότα που μυρίζουν κρασί με κόκα-κόλα, θα σε πατήσουν μοκασίνια γεμάτα λάσπες και θα χωθούν στις χούφτες σου ιδρωμένες παλάμες, για να σε τραβήξουν να χορέψεις. Μη χορέψεις. Κάτσε στην καρέκλα και κοίτα προσεκτικά το ασπράδι του αβγού που έχει γίνει ροζ από την κόκκινη μπογιά, το σημάδι που αφήνει ο τσιμεντόλιθος στους κώλους των ανθρώπων που σουβλίζουν, τα πέντε χοντρά δάχτυλα που τρίβουν μια κοιλιά γεμάτη ψιλοκομμένα εντόσθια, το μουσταρδί ήλιο. Το βράδυ ο ξάδερφός σου, γεμάτος σπυριά, θα σου βάλει να ακούσεις στο γουόκμαν το «When the smoke is going down» και θα σου πει ότι είναι πολύ ωραίο τραγούδι, ίσως το καλύτερο του κόσμου, και εσύ θα τον πιστέψεις και για πολλά χρόνια θα λες το ίδιο. Δεν πειράζει όμως. Θα έρθει μια μέρα που το αυτοκίνητό σου θα πέσει πάνω μου, το βλέμμα σου θα φύγει από το αυτοκόλλητο στο πίσω τζάμι και θα δεις έξω από το παράθυρο ένα κρουασάν με σοκολάτα να πετάει στον αέρα, θα ανοίξεις την πόρτα, θα κατέβεις και θα αρχίσεις να τρέχεις πάρα πολύ γρήγορα με τα στενά σου παπουτσάκια». Μετά έγειρα το κεφάλι μου δεξιά και έφτυσα. Πονούσε φριχτά το πόδι μου. Δεν είχα καθόλου διάθεση.

– Μόνος του ήταν στ' αμάξι;

– Μ' ένα σκύλο.

– Τι σκύλο;

– Ένα γερμανικό ποιμενικό. Πρέπει να ήταν εκπαιδευμένος, για-

τί, όταν το αυτοκίνητο άρπαξε φωτιά, άρχισε να πηδάει μέσα στις φλόγες, κάνοντας κωλοτούμπες. Με πέτυχε τελικά.

– Τι;

– Με πέτυχε τελικά.

– Ποιος;

– Αυτός απέναντι, που μου πετάει παγάκια. Με πέτυχε.

– Πού;

– Στον ώμο.

– Θες να του μιλήσω;

– Άσ' το. Δε θέλω φασαρίες. Έτσι κι αλλιώς, θα φύγουμε. Δε θα φύγουμε;

– Θα φύγουμε.

– Πότε;

– Σε λίγο.

– Ψέματα μου λες.

– Αλήθεια. Σε λίγο θα φύγουμε.

– Κάθε φορά έτσι λες.

– Αυτή τη φορά σοβαρολογώ. Θα πληρώσουμε, θα σηκωθούμε και θα φύγουμε. Θα σε πάω εγώ σπίτι. Σε αυτή την κατάσταση μάλλον δε θα μπορείς να περπατήσεις.

– Είπα στον Μανόλη, που δουλεύουμε μαζί, ότι μένω στο Παγκράτι.

– Και;

– Με ρώτησε αν ξέρω έναν Γιώργο. Του είπα «ναι». Μου είπε ότι ο κόσμος είναι μικρός.

– Έχουν γίνει πολλοί πια. Και εμένα ένας που του είπα ότι έκανα τη στρατιωτική μου θητεία στην Πρέβεζα με ρώτησε αν ήξερα έναν Κώστα και άλλος ένας, όταν του είπα ότι έχω τελειώσει το Πολυτεχνείο, με ρώτησε αν ξέρω έναν Δημήτρη.

– Είναι μια αίρεση όλοι αυτοί. Θα κατακτήσουν τον πλανήτη μια μέρα. Θα καταστρέψουν τη γη.

– Και μετά ο κόσμος θα είναι ακόμα πιο μικρός.

– Και τότε θα ρωτάνε κάποιον: «Πού ζεις;» και αυτός θα απαντά: «Στον πλανήτη Γη» και, επειδή οι περισσότεροι άνθρωποι θα είναι πια νεκροί, τότε θα είναι στ' αλήθεια πιθανό να ξέρεις κάποιον Δημήτρη που θα έχει επιβιώσει.

– Ξέρεις έναν Τομ;

– Ναι, νομίζω αργοπεθαίνει κάτω από αυτή τη βερικοκιά. Τον ξέρεις και εσύ;

– Ναι.

– Απίστευτο.

– Απίστευτο.

– Απίστευτο.

– Απίστευτο.

– Απίστευτο.

– Είδα στο δρόμο έναν παλιό μου συμμαθητή. Στο σχολείο καθόταν μπροστά μου και φορούσε σχεδόν πάντα ένα αντιανεμικό μπουφάν. Δεν ήμασταν φίλοι, αλλά πού και πού, όταν χρειαζόμουν στυλό ή χαρτί ή οτιδήποτε, του μιλούσα. Και αυτός το ίδιο. Όταν τον συνάντησα, μου μίλησε. Άρχισε να με ρωτάει για τη δουλειά μου και πόσο ευχαριστημένος είμαι, ζήτησε τη γνώμη μου για την ευθανασία και, ακουμπώντας με, μου ανέλυσε τις απόψεις που είχε διαμορφώσει γύρω από το θεσμό της οικογένειας. Δεν ήμασταν φίλοι, γιατί ποτέ κανείς από τους δύο δεν ήθελε να γίνουμε. Και με ακουμπούσε στη μέση του δρόμου, λες και τον ήξερα καλά, λες και είχαμε ραντεβού εκεί, για να μιλήσουμε ύστερα από τριάντα χρόνια, λες και τον απασχολούσε όλον αυτό τον καιρό το πόσο δυνατό είναι

το σπέρμα μου και ποια παραλία θεωρώ την καλύτερη στην Ελλάδα. Και όλα αυτά επειδή κάποτε αναγκάστηκα να του ζητήσω ένα στυλό. Ένας άνθρωπος σου σπαταλάει πολύτιμο χρόνο ζωής, μόνο και μόνο επειδή κάποτε σου είχε δώσει ένα στυλό. Είχε παχύνει και δε φορούσε αυτό το αντιανεμικό μπουφάν. Τον ρώτησα αν το είχε ακόμα και μου είπε ότι δε θυμάται για ποιο μπουφάν μιλάω. Έχασα τουλάχιστον δέκα λεπτά προσπαθώντας να του εξηγήσω ποιο μπουφάν εννοούσα. Ζήτησε να βρεθούμε για καμιά μπίρα ή καφέ κάποια στιγμή, να τα πούμε με την ησυχία μας.

– Είδα τον πατέρα μου στο δρόμο. Κρατούσε ένα χαρτοφύλακα και πήγαινε αρκετά γρήγορα. Όσο περνάει ο καιρός, περπατάει όλο και πιο γρήγορα. Σχεδόν τρέχει. Φορούσε πάλι το σιελ πουκάμισο και ήταν ιδρωμένος. «Μπαμπά», του λέω, «σου έχει βγει από πίσω το πουκάμισο». «Έβγαλα τη φωτογραφία σου από το τραπέζι της κουζίνας», μου είπε. «Δε θα έρθω την Κυριακή», του λέω. «Το ξέρω», μου είπε. Χτενίστηκε, καθώς περπατούσε. «Ώστε δε θα έρθεις την Κυριακή», μου είπε, λες και δεν το είχαμε αναφέρει πριν από λίγο. «Μπαμπά, σου έχει βγει το πουκάμισο», του ξαναείπα. Του έπεσε ο χαρτοφύλακας, έσκυψε, τον σήκωσε, τον καθάρισε πρόχειρα και έκατσε στα σκαλιά μιας πολυκατοικίας. Έβγαλε από την τσέπη του πασατέμπο. Με ρώτησε αν θέλω, του είπα ότι δεν έχω καμία όρεξη, αυτός έφαγε, έφτυσε το τσόφλι, το τσόφλι έπεσε πάνω στο παπούτσι του, δεν ακούστηκε τίποτα, έφτιαξε με τα χέρια τα μαλλιά του, έκλεισε το ένα του μάτι, το δεξί. «Η μάνα σου όλο κρέας φτιάχνει», μου είπε. «Με πατάτες. Και την Κυριακή πάλι κρέας θα φτιάξει. Καλύτερα που δε θα έρθεις». Του έβγαλα τα παπούτσια και τις κάλτσες. Τα πόδια του ήταν άσπρα. Δεν το θυμόμουν αυτό. «Κουράστηκες, μπαμπά;», τον ρώτησα. «Λίγο», μου απάντη-

σε. Έφτιαξε με το χέρι τα μαλλιά του. Τα μάτια του ήταν κόκκινα. «Τα μάτια σου είναι κόκκινα», είπα. Ήταν αξύριστος. «Είσαι αξύριστος», είπα. Έσφιγγε το δεξί του μπούτι χωρίς λόγο. «Σφίγγεις το δεξί σου μπούτι χωρίς λόγο», είπα. «Δεν καταλαβαίνω τίποτα», είπε. Ακούμπησε το χέρι του στο σκαλί. Οι τρίχες στα δάχτυλά του είχαν ασπρίσει και σε κάθε δάχτυλο είχαν διαφορετική φορά. Δεν του το 'πα. Έφυγε χωρίς τα παπούτσια του. Ύστερα από λίγη ώρα ήρθε η μάνα μου και τα μάζεψε.

– Πάμε να φύγουμε;

– Όχι.

– Πάμε να φύγουμε;

– Πάμε.

Το βιβλίο
Κάποιος μιλάει μόνος του [illegible]
του Ευθύμη [illegible]
Το σχεδίασε και το [illegible]
Διορθώθηκε από την [illegible]
Τυπώθηκε στην Μπάξας Α.Ε. [illegible]
Για λογαριασμό των [illegible]

– Παλιά, όταν ήμουν δέκα περίπου ετών, παραθέριζα με τους γονείς μου στο εξοχικό μας. Ένα βράδυ, την ώρα που τρώγαμε, η μητέρα μου έβαλε τα κλάματα. Έκλαιγε σπαρακτικά πάνω από το πιάτο της, χωρίς να μιλάει, και ύστερα ο πατέρας μου σηκώθηκε, της έφερε ένα ποτήρι νερό και της χάιδεψε τα μάγουλα. Όταν ηρέμησε ύστερα από λίγη ώρα, ο πατέρας μου τη ρώτησε τι της συνέβη και εκείνη τον κοίταξε, τίναξε τα μαλλιά της προς τα πίσω, έκοψε μια μπουκιά από το κρέας που είχε στο πιάτο της και μασώντας το αργά τού είπε: «Τίποτα. Μην ανησυχείς. Απλώς θέλω να μου υποσχεθείς ότι το σκάφος που θα πάρουμε θα το ονομάσουμε "Bobby". Χωρίς να με ρωτήσεις γιατί». Ύστερα συνεχίσαμε το φαγητό μας.

– Περίεργο.

– Ναι.

ISBN 978-960-98934-0-4

